

Kun. Mariusz MARSZALEK

Medžiaga giliniuisi į Dievo gailestingumo slėpinį

Parengta pagal popiežiaus Pranciškaus bulę *Misericordiae Vultus*
ir pal. kun. Mykolo Sopočkos knygą *Dievo gailestingumas Jo darbuose*.

Vilnius, 2016

Turinys

PIRMOJI SAVAITĖ: SUSITIKIMAS	4
ANTROJI SAVAITĖ: PAŠAUKIMAS.....	7
TREČIOJI SAVAITĖ: IŠGYDYMAS.....	9
KETVIRTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGASIS TĖVAS	12
PENKTOJI SAVAITĖ: BAŽNYČIOS GIMIMAS.....	15
ŠEŠTOJI SAVAITĖ: TUŠČIAS KAPAS	17
SEPTINTOJI SAVAITĖ: ATLAIDAI.....	20
AŠTUNTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGUMO DARBAI.....	23
DEVINTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGUMO ŠVENTIEJI.....	26
DEŠIMTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGUMO MOTINA	28
VIENUOLIKTOJI SAVAITĖ: PILIGRIMINĖ KELIONĖ	31

Būna akimirky, kai esame pašaukiami ypatingiau nukreipti žvilgsnį į gailestingumą ir patys tapti veiksmingais Tėvo veikimo ženklais, – rašo popiežius Pranciškus bulėje dėl Gailestingumo ypatingojo jubiliejaus paskelbimo „Misericordiae vultus“. Atsiliepdami į šį pašaukimą – ypatingiau nukreipti žvilgsnį į gailestingumą – siūlome rekolekcijų vadovo kun. Mariusz Marszałek parengtus mąstymus apie Dievo gailestingumą.

Medžiaga parengta pagal įvairioms grupėms vestas rekolekcijas Dievo gailestingumo tema, tačiau gali vienodai gerai pasitarnauti ir asmeninėms rekolekcijoms atlikti. Skaitytojas matys, jog visa medžiaga suskirstyta į vienuolika savaitinių-temų, tačiau laiko nuoroda yra orientacinė – medžiaga gali būti vertinga ir rengiant savaitgalio rekolekcijas, gyvenant Gailestingumo metus maldos grupelių susitikimuose ar asmeniškai keliaujant gailestingumo pažinimo keliu. Medžiaga gali tarnauti kaip pagrindas *lectio divina* maldai, pasidalinimui grupėse ar asmeniniam mąstymui – kaip matysis esant reikalinga ir kaip Dvasia ves.

Kun. Mariusz Arkadiusz Marszałek gimė 1979 m. kovo 28 d. Lodzėje (Lenkija). 2011 m. gegužės 14 dieną iš kardinolo Audrio Juozo Bačkio rankų priėmė kunigystės šventimus. Kun. Mariusz yra išleidęs knygą apie kun. Mykolą Sopočką „Mano širdies kunigas“. Dvasinis jaunimo ganytojas ir vadovas, patyręs rekolekcijų vadovas. Vedė Dievo Gailestingumui skirtas rekolekcijas bei konferencijas Lietuvoje, Latvijoje, Kroatijoje, Airijoje, Lenkijoje, Vokietijoje, Vietname, Italijoje ir Rusijoje. Vilniaus arkivyskupijos Gailestingumo metų koordinatorius ir arkivyskupo Gintaro Grušo sekretorius.

Medžiagą iš lenkų kalbos vertė Birutė Jonuškaitė.

PIRMOJI SAVAITĖ: SUSITIKIMAS

Jėzus Kristus yra Tėvo gailestingumo veidas. Šie žodžiai gali būti geras krikščionių tikėjimo slėpinio apibendrinimas. Jėzuje iš Nazareto Tėvo gailestingumas tapo gyvas bei regimas ir pasiekė savo aukščiausiąjį tašką. Dievas, „apstus gailestingumo“ (Ef 2,4) ir apsireiškęs Mozei kaip „gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, kupinas gerumo ir ištikimybės“ (Iš 34,6), niekada nepaliovė leidęs pažinti savo dieviškąją prigimtį istorijoje įvairiais būdais bei laikais. Bet, „atėjus laiko pilnatvei“ (Gal 4,4), laikydamasis savo išganymo plano, jis atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš Mergelės Marijos, kad galutinai apreikštų mums savo meilę. Kas mato jį, tas mato Tėvą (plg. Jn 14,9). Kaip tik Jėzus iš Nazareto savo žodžiais, darbais bei visu savo asmeniu apreiskia Dievo gailestingumą.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 1

Žmogus yra sociali būtybė. Tam, kad galėtų visapusiškai ugdytis, jam reikia kito žmogaus. Vaikas, nepatyręs šiltų motinos glamonių ir negirdėjęs, kaip ramiu balsu jo vardą taria tėvas, gali užaugti baikštus, niekuo nepasitikintis arba maištingas ir kupinas prieš kitus žmones nukreiptos agresijos.

Taigi tam, kad taptum išsipildžiusiu žmogumi, reikalingi santykiai. Pagrindinis santykis Tavo gyvenime yra su Dievu. Jis tai gerai žino ir todėl eina Tavęs pasitikti. Ieško Tavęs ir mėgina užmegzti dialogą su Tavo kasdienybe. Taip įvyko ir su Helena Kowalska, šiandien žinoma kaip šv. sesuo Faustina. Ji kartu su savo draugėmis linksminosi šokiuose Lodzėje. Ir štai tada atėjo Jėzus ir pakvietė užmegzti su Juo gilius dvasinius ryšius. Jis laukia ir Tavęs.

Pasistenk artimiausią savaitę kiekvieną dieną rasti apie 15 minučių asmeninei maldai. Tai gali būti Švenčiausiojo Sakramento adoracija, Dievo Žodžio apmąstymas arba malda namų tyloje. Siūlau meditacijai pasirinkti fragmentą iš Evangelijos pagal šv. Joną (Jn 4,5–26). Tai pasakojimas apie Jėzų, sutinkantį samarietę. Tai susitikimas, kuriame ir Tu gali dalyvauti. Atsiverk Dievui, norinčiam kalbėtis su Tavimi Tavo širdies tyloje. Leisk, kad Šventoji Dvasia Tave vestų – tegul Ji ištiesina Tavo gyvenimo takus ir didina norą pakeisti savo gyvenimą.

Meditacija Jn 4, 5 –26

„Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės, Jėzus prisėdo palei šulinį.“ (Jn 4,6)

Jėzus sutinka samarietę ne Jeruzalėje, ne šventykloje. Susitikimo vietą pasirenka prie šulinio samariečių miestelyje, o tai reiškia, kad dievobaimingų žydų laikytu nešvariu. Jėzus ateina į kasdienį samarietės gyvenimą. Jis žino, kur turi jos laukti. Žino jos įpročius ir visa tai, kas sudaro jos gyvenimą.

Labai dažnai Tau atrodo, kad Dievas Tave pamiršo. Klaidžioji gyvenimo takais be mažiausios vilties, kad kas nors keisis. Nevalingai kartoji išmokus veiksmus. Atlieki savo pareigas. Jau net nesitiki, kad gali būti kokių nors pokyčių. Ir kaip tik tos kasdienybės sūkuryje Tavęs laukia Viešpats.

Tavo gyvenimas – tai vieta, kurioje Jėzus nori su Tavimi susitikti. Nebūtina Tau stengtis specialiai vykti į tolimas keliones, visai pakanka to, kad atsiversi ir priimsi Jį savo pilkoje kasdienybėje.

„Buvo apie šeštą valandą.“ (Jn 4,6)

Tai Jėzaus merdėjimo ant kryžiaus valanda. Valanda, kai Jis ištarė „Trokštu“. Dabar tuo pačiu

laiku jis laukia prie šulinio, nes nori susitikti su savo kūrinium. Jo širdis ilgisi žmogaus.

Ar kas nors kitas su tokiu ilgesiu yra laukęs Tavęs sugrižtančio (-ios)? Ieškojęs akimirkos tam, kad Tave sutiktų? Ar kas nors kada nors taip Tavęs TROŠKO?

„Duok man gerti!“ (Jn 4,7)

Paradoksas. Dievas Kūrėjas, ištaręs žodį ir sukūręs pasaulį su visais jo turtais ir įvairove, prašo savo nuodėmingo kūrinio, kad duotų Jam kelis vandens lašus. Kūrėjas taip myli savo kūrinį, kad net tampa elgeta. Jis, nors ir yra visagalis, be laisvos žmogaus valios negali sulaukti savo kūrinio meilės.

Dievas tapo žmogumi todėl, kad trokšta Tavo meilės. Stabtelėk akimirką ties tuo evangeliniu Dievo, prašančio žmogaus meilės tarsi išmaldos, paveikslu. Prašančio Tavo meilės.

„Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį aš duosiu, tas nebetrokš per amžius.“ (Jn 4,13–14)

Per samarietę Jėzus atskleidžia savo tapatybę ir padeda jai atrasti jos širdies paslaptį. Samarietės troškulio negali numalšinti Jokūbo šulinio vanduo. Jai reikalingas Gyvasis Vanduo, malonė, kurios šaltinis – Jėzus.

Kas šiandien yra Tavasis Jokūbo šulinys, prie kurio ateini kiekvieną dieną pasisemti vandens, tik akimirkai numalšinančio Tavo troškulį? Galbūt tai Tavo darbas, kitas žmogus, alkoholis, seksas, narkotikai. Ar suvoki, kad jie nepatenkins Tavo širdies troškimo? Ar pastebi, kaip labai Tau reikia Jėzaus?

„Duok man to vandens...“ (Jn 4,15)

Šie samarietės žodžiai yra savotiškas nevirties šauksmas. Ji galiausiai suvokia, koks didžiulis troškimas, koks ilgesys slypi jos širdyje. Iki tos akimirkos atrodė, kad jos gyvenimas buvo gana tvarkingas. Juk samarietė buvo išmokusi susidoroti su gana sunkia tikrove, su praeities prisiminimais, žmonių žvilgsniais. Susitikimas su Jėzumi parodė, kad visa tai tebuvo apgaulė. Butaforija, po kuria slypi tiesa apie jos sužeistą širdį.

Ar Tavo gyvenimo situacija neprimena samarietės istorijos? Kas slypi po perfekcionizmo skraiste, po ta tvarkinga kasdienybe? Ar bėgimas nuo žmonių – tai ne būdas numalšinti sužeistos širdies skausmą? Galbūt atėjo laikas paprašyti Jėzaus: „Duok man to vandens!“

„Gerai pasakei: „Neturiu vyro.“ (Jn 4,17)

Jėzus neniekina samarietės. Ramiai laukia, kol ji pati atsivers, kol išsakys pačią skaudžiausią tiesą apie save. O kai ji išsipasakoja, Jėzus jos nepasmerkia. Priešingai, netgi ir čia suranda gėrio grūdą. Sako jai: „Čia tu tiesą pasakei“, ir nori ją dvasiškai palaikyti, parodyti, kad ji, nepaisant visų padarytų nuodėmių, sugebės atlikti ją nuskaistinančią atgailą.

Tu neprivalai bijoti išsakyti Jėzui savo nuodėmes. Jis Tavęs nepasmerks. Jam rūpi pažadinti Tavyje slypintį gėrį.

„Aš matau, Viešpatie, jog esi pranašas.“ (Jn 4,19)

Samarietė prisipažįsta tikinti Jėzumi. Tai pirmasis pokalbio su Jėzumi vaisius, o kartu ir sąlyga, leidžianti priimti Dievo atleidimą. Niekas kitas, tik Dievas gali žmogui atleisti nuodėmes ir

suteikti jam naujo gyvenimo viltį. Jos tikėjimas dar netobulas. Pokalbis su Jėzumi atskleidžia jos dvasinę būklę. Akivaizdu, kad ji šiek tiek nusimano apie Dievą, apie dvasinę tikrovę, bet tai dar ne išbaigta visuma, ne visiška tiesa. Ji privalo nenutolti nuo Jėzaus, nuolatos su Juo kalbėtis tam, kad galėtų panirti į Dievo Meilės pažinimą.

Galbūt ir Tavo tikėjimas dar netobulas, bet net mažiausio grūdelio užtenka tam, kad Dievas pradėtų veikti. Svarbiausia – laikytis Jo ir nepasiduoti nevilčiai, neatsitraukti.

Refleksija

Viešpaties Jėzaus pokalbis su samariete yra puikus apaštališkojo uolumo ir gailestingumo pavyzdys. Šis uolumas kyla iš atgamtinės išminties, susijungdamas su karštu troškimu atvesti sielas pas Dievą, – tas troškimas nustelbia kūno alkį ir „praryja“ visą Jo esybę, jausmus ir poelgius. Toks uolumas pašalina bet kokią mintį apie save. Džiaugiasi ir pasitenkina tik Dievo garbe ir sielų išganymu.

Įsigilinsiu į Jėzaus Kristaus vidinio gyvenimo paslaptis, į Jo Švenčiausios Širdies mintis ir troškimus, į Jo begalinį, vargšams nusidėjėliams skirtą gailestingumą. Stengsiuosi būti toks geras, švelnus ir subtilus kaip Mokytojas tiems, kuriuos Dievas paskirs mano globai. Būsiu pakantus jų silpnybėms ir klaidoms – elgsiuosi taip, kaip Jėzus su samariečiais.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailestingumas Jo darbuose*, t. I, p. 155–156.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Palaimintas žmogus, maldos sparnų nešamas, nes pasieks jis savo Tėvo prieglobstį. Jo siela išsilaisvins iš šios žemės pančių ir atgaus Dievo sūnų (dukterų) laisvę. Jis nejaus savo nuolatos į nuopuolį vedančių geidulių sunkumo. Jis įgaus ugingus meilės sparnus, ir ji nuneš jį į dangų ir sujungs jo balsą su dangiškujų dvasių chonais. Šventoji Dvasia, suteik man maldos dovaną, leisk pakilti Tavo įkvėptam (-ai) virš šios ašarų pakalnės, leisk man pamiršti liūdnąjį išvaymą iš rojaus, leisk pasilikti maldoje vien tik Tavo akivaizdoje.

ANTROJI SAVAITĖ: PAŠAUKIMAS

Gailestingumo kontekste pašaukiamas ir Matas. Eidamas pro muitinės stotį Jėzus pažvelgia į Matą. Jo žvilgsnis kupinas gailestingumo, atleidžiantis šio vyro nuodėmes. Įveikęs kitų mokinių prieštaravimą, Jis išsirenka jį, nusidėjėlį ir muitininką, būti vienu iš Dvylikos. Šventasis Beda Garbingasis, komentuodamas šią Evangelijos vietą, parašė, kad Jėzus į Matą pažvelgė ir jį išsirinko gailestingąja meile: miserando atque eligendo. Šie žodžiai man padarė tokį įspūdį, kad juos pasirinkau savo šūkiu.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 8

Tavo gyvenimas telpa Dievo Širdyje (plg. Jer 1, 5 – „*Dar prieš sukurdamas įsčiose, aš tave pažinau, dar prieš tau gimstant, tave pašventinau*“). Tai reiškia, kad Tu – ne atsitiktinumas. Jis ieško įvairiausių būdų, kaip Tave pakviesti prie savęs. Šis kelias, vedantis į draugystę su Dievu, vadinamas pašaukimu. Šią savaitę esi kviečiamas pažvelgti į savo pašaukimą: šeimos gyvenimą, kunigystę, konsekruotą arba vienatvėje leidžiamą gyvenimą.

Atkreipk dėmesį, kad apaštalai pradėjo sekti Jėzumi visai ne iš meilės Jam (plg. Jn 1,38–51). Andriejus eina paskui Jėzų iš smalsumo – nori sužinoti, kur gyvena tas, kurį žmonės vadina Dievo Avinėliu. Petras apskritai Jėzumi nesidomi. Jį atveda brolis (plg. Jn 1,42). Natanaelį traukia ypatingi Jėzaus sugebėjimai ir išmanymas. Jis apreiškia tai, ko paprastas žmogus negali žinoti (plg. Jn 1,48–49). Jėzus kelio pradžioje nelaukia didelių meilės išpažinimų ir deginamųjų aukų. Jis juk tam, kad pritrauktų prie savęs žmones, pasinaudoja jų žmogiškąja prigimtimi (smalsumu, nusivylimu gyvenimu, nuotykių troškimu, gyvenimo sunkumais).

Pažvelk į savo pašaukimo istoriją. Pamatyk, kaip Jėzus kvietė Tave ir vis dar kviečia ateiti pas Jį. Pasvarstyk, ką Tu Jėzui atsakai. Ar esi panašesnis į Petrą, kuris viską meta ir eina paskui savo Mokytoją, ar į tą turtingą jaunuolį, kuris negali išsižadėti šio pasaulio turtų ir todėl liūdnas nueina sau?

Meditacija – kaip susitikti su Jėzumi?

Lk 5, 4-11 – Petro pašaukimas

Mt 19, 16-22 – turtingas jaunuolis

1. KAIP ŠIE DU ASMENYS KREIPIASI Į JĖZŪ?

<i>Mokytojau</i> (lot. <i>praeceptor</i> ; lenk. <i>mistrz</i> ; ang. <i>master</i>) (5 eil.) – „ <i>praeceptor</i> ” tai nepasiekiamas pavyzdys, tai idealas, kuriuo noriu sekti.	<i>Mokytojau</i> (lot. <i>magister</i> ; lenk. <i>nauczyciel</i> ; ang. <i>teacher</i>) (16 eil.) – pas mokytoją einu ištroškęs žinių, atsakymų į klausimus; mokytojas ne visada yra gyvenimo pavyzdys.
---	--

Kas man šiandien yra Jėzus – ‘praeceptor’ ar ‘magister’?

2. SU KOKIOMIS PROBLEMOMIS JIE ATEINA PAS JĖZŪ?

<i>...kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome</i> (5 eil.) – Petras kalba apie labai žemiškus dalykus, apie savo darbą, apie savo konkretų pralaimėjimą.	<i>...ką gera turiu daryti, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą?</i> (16 eil.) – atrodo, kad jaunuolio gyvenimas yra labai sutvarkytas; jis pats žino, kaip išspręsti savo problemas. Pas Jėzų ateina tik dėl
---	---

	vieno dalyko.
--	---------------

Ko laukiu iš Jėzaus?

3. KOKS YRA JĖZAUS ATSAKYMAS?

<i>Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui! (4 eil.)</i> – Jėzus įeina į Petro kasdienybę.	<i>O jei nori įeiti į gyvenimą... (17 eil.)</i> atkreipkime dėmesį į faktą, jog Jėzus nekalba apie amžinąjį gyvenimą! Tai turtingas jaunuolis trokšta diskutuoti apie sudėtingus, atgamtiškus dalykus, o Jėzus jį sugrąžina į kasdienybę.
---	---

Ar leidžiu Jėzui įeiti į mano gyvenimą? O gal susitikimas su Juo – būdas pabėgti nuo tikrovės?

4. MŪSŲ PERSONAŽŲ REAKCIJA

<i>Petras puolė Jėzui į kojas, sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš – nusidėjėlis!“ (8 eil.)</i> – tai nuolankumo gestas, viešas, atviras nuodėmių ir silpnybės pripažinimas.	<i>...nuliūdęs pasišalino (22 eil.)</i> – susitikti su Dievu ir nusivilti Juo, – tai didžiausia žmogaus tragedija.
---	--

Ar žvelgdamas į kryžių, gailiuosi savo nuodėmių, ar gėdijuosi savo Dievo?

PABAIGA

Nebijok! Nuo šiol jau žmonės žvejosi. (10 eil.)

Refleksija

Žmogus iš prigimties yra linkęs girtis savo gerais darbais, kurie kitų akyse atrodo tokie nepaprasti ir nuostabūs, o iš tikrųjų jie – tik paprastas pareigų atlikimas. Tokie žmonės norėtų iš savo viršininkų sulaukti ypatingų padėkų, o gal net ir kokių išskirtinių apdovanojimų, bet dažnai nebūna net pastebėti tie jų darbai. Apaštališka tarnystė yra labai įvairi, ji įtraukia visą žmogų, visas jo jėgas, visą jo laiką, neteikdama jokios teisės gauti kokį nors išskirtinį apdovanojimą ar nepaprastą pagarbą. Tai ir yra ta priežastis, dėl kurios Viešpats Jėzus taip dažnai kalba savo mokiniams apie savęs išsižadėjimą. Visa, ką darome Dievui, darome Jo gailėstingumo vedami, nes jau vien tik galimybė Jam tarnauti yra begalinio Dievo gailėstingumo apraiška.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailėstingumas Jo darbuose*, t. I, p. 232.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Dievo lobiai, perlai ir sėklos slypi mano sieloje. Jie man buvo suteikti šv. Krikšto metu, pradėjo dygti, kai ėmiau protauti, o prasikalė Pirmosios šv. Komunijos dieną. Paskui, nepaisydamas jaunystės audrų, išaugo stiebas ir galiausiai pražydo. O kada bus vaisius? Ar jis užsitarnavo amžinąjį gyvenimą per galbūt jau artėjančią pjūtį? Suvilgyk, Viešpatie, malonės rasa savo grūdą mano sieloje, kad subręstų toks vaisius, kokio Tu trokšti.

TREČIOJI SAVAITĖ: IŠGYDYMAS

Pamatęs, kad daugelis paskui jį sekusių žmonių yra suvargę ir išsekę, pasimetę ir be piemens, Jėzus giliai širdyje pajuto jiems atjautą (plg. Mt 9,36). Šios atjaučiančios meilės galia jis gydė jam atnešamus ligonius (plg. Mt 14,14) ir keliais duonos kepalukais bei keliomis žuvimis pasotino minią (plg. Mt 15,37). Visomis šiomis aplinkybėmis Jėzų veikti skatino tik gailėstingumas, leidęs perskaityti sutiktųjų širdis ir atsiliepti į jų tikriausius poreikius.

Popiežius Pranciškus, *Misericordae Vultus*, 8

Šiuolaikinis pasaulis niekina žmogaus silpnumą. Dėl jo žmogus yra kritikuojamas ir atstumiamas. Beprotiškas tobulybės siekimas lemia, kad silpnieji ir sergantys atsiranda paribyje. Jėzus yra kitoks. Susigraudina matydamas ligonį ar likimo nuskriaustą žmogų. Jis sugeba užjausti, sugeba suvokti kito žmogaus padėtį. Savo dieviškumą panaudoja tam, kad ištrauktų žmogų iš sunkios padėties, kad pagydytų visas jo žaizdas ir drauge sugrąžintų jį į normalų gyvenimą.

Šią savaitę apsvarstyk savo asmeninius skaudulius, prašydamas (-a) Viešpaties, kad pagydytų skaudamas vietas. Stovėdamas (-a) prieš Viešpatį, kuris yra Gailėstingumas, atiduok Jam visus savo vaikystės, jaunystės ir brandaus amžiaus įvykius, kuriuose kiti kaip nors Tave nuskriaudė. Nebijok Jam išpažinti ir Tavo paties (pačios) nuodėmių sukkelto skausmo. Atsimink, kad stovi prieš Dievą – tikrąjį žmonių širdžių gydytoją.

Meditacija Lk 5,17–26

„Štai vyrai neštuvais atgabeno paralyžiuotą žmogų.“ (Lk 5,18)

Štai Jėzui atgabena žmogų, nebeįstengiantį savo jėgomis ateiti. Net nežinia, ar tas Evangelijos herojus iš viso trokšta susitikti su Jėzumi. Situacija tokia sudėtinga, kad keletas vyrų turi jį atgabenti. Bet jie nepaprastai užsispyrę. Negalėdami prasibrauti pro minią, jie suranda neįtikėtiną sprendimą – užlipa ant plokščiasčio ir, jį praardę, nuleidžia suparalyžiuotą žmogų kartu su neštuvais žemyn į vidų ties Jėzumi.

Gal taip yra nutikę ir Tau? Galbūt kas nors Tave atvedė pas Jėzų, gal kas nors vos ne jėga attempė Tave į bažnyčią? Ar matai, kaip Dievas veikia per kitus asmenis?

„Matydamas jų tikėjimą...“ (Lk 5,20)

Šių žmonių elgesys – tai užtarimo maldos simbolis. Tik dėl tų vyrų, atnešusių suparalyžiuotą žmogų pas Jėzų, tikėjimo galėjo įvykti stebuklas.

Šios dienos Evangelijos šviesoje gali savęs paklausti: o Tavo atsivertimas arba buvimas su Kristumi – ar tai ne kieno nors kito maldos ir tikėjimo vaisius? Kita vertus, gali užduoti sau ir kitokį klausimą – o kiek Tavo gyvenime yra užtarimo maldos?

„Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos!“ (Lk 5,20)

Paralyžius neleidžia žmogui normaliai gyventi. Jis turi galvą, rankas, kojas, bet, deja, jos nefunkcionuoja taip, kaip turėtų. Kojos jo nenuneša ten, kur jis norėtų. Rankos jam nepadedą patenkinti elementariausių poreikių. Jis negali žodžiais išreikšti savo minčių ir troškimų. Tačiau didžiausia šio žmogaus tragedija, kad ir jis pats, ir jo artimieji mato tik ligos pasekmes, bet ne priežastį. Jėzus žvelgia giliau. Jis mato paralyžių sukėlusią nuodėmę.

Pažvelk į savo paralyžių, į tas fizinės ar emocinės negalios apimtas vietas. Pažvelk tiesai į akis, parodyk jas Jėzui, nebijodamas (-a) Jo diagnozės.

Šiuo atveju apmąstyk savo santykius su kitais žmonėmis. Dvasiškai sveikas žmogus neturės didelių bendravimo problemų. Jeigu Tau sunku bendrauti su kitais – tai jau yra savotiški dvasinių ligų simptomai. Šioje meditacijoje pasistenk sugauti kaip tik tokius „vidinius paralyžius“ – nerimą, agresijos priepuolius, vis ilgiau besitęsiančią liūdesio būseną. Sustok akimirksniai ir atsakyk sau, ar visa tai nekyla dėl kokios nors Tavo nuodėmės, o gal tai kitų žmonių nuodėmių pasekmė?

Šios dienos Evangelija skatina atiduoti Jėzui viską, kas tave paralyžiuoja, bet kartu ragina ir nebijoti išsižadėti nuodėmės, sukeliančios tą paralyžių.

„Sakau tau: kelkis, imk savo patalą ir eik namo.“ (Lk 5,24)

Tai labai stiprūs Jėzaus žodžiai. Jie kviečia tave būti atsakingą už savo gyvenimą. Atrodo, kad Jėzus sako tam žmogui: „Aš tau atleidau nuodėmes. Pagydziau tave. O dabar imk savo patalus, kitaip tariant, viską, kas buvo tavo praeitis, ir pradėk kurti naują ateitį, naują gyvenimą.“

Štai kodėl taip nedaug žmonių pasveiksta. Daugelis tiesiog lieka prisirišę prie savo praeities, jie nenori bandyti kurti naują ateitį, sunkiai pradėti lipdyti naują gyvenimą. Jų gyvenimo būdu tampa nuolatinė savigaila, jie neleidžia Jėzui padaryti stebuklą.

„pasiėmė neštuvus ir nuėjo namo.“ (Lk 5,25)

Pagijimas tampa iššūkiu. Nes tas žmogus turi grįžti namo ir išmokti gyventi iš naujo. Jis privalės išmokti daug naujų veiksmų. Turės pasikeisti jo bendravimas su kitais žmonėmis. Iš tikrųjų tik dabar prasideda keistis jo gyvenimas. Jis buvo pagydytas, bet kartu jam duota nauja užduotis. Jis grįžta namo nešdamasis savo neštuvus – praeities atminimą, pagijimo įrodymą, bet kartu ir perspektyvą ateičiai.

Ar esi pasirengęs priimti pagijimo dovaną su visomis jos pasekmėmis?

„...šlovindamas Dievą...“ (Lk 5,25)

Pagijimo ir gyvenimo pasikeitimo perspektyva gali sukelti įtampą. Viena vertus, trokštame pagyti, bet – kita vertus – apima baimė dėl naujo gyvenimo. Dievas Tau siunčia ženklus, kaip galėtum išeiti iš tokios padėties. Pagijusio ligonio padėtį aprašydamas evangelistas galiausiai priduria, kad pagijusysis įvykdė Jėzaus nurodymą šlovindamas Dievą. Taip, kaip norint pagyti buvo reikalingas kitų žmonių tikėjimas, taip atgavus sveikatą reikalingas yra stiprus jo paties, uolia malda reiškiamas tikėjimas.

Ar nepalieku atsivertimo tik „magiškajai“ Dievo valiai? Ar jau šiandien apsidraudžiu malda prieš nuodėmės sugrįžimą?

Refleksija

Žmonių ligos yra prigimtosios nuodėmės pasekmė. Šios nuodėmės panaikinti Viešpats Jėzus visų pirma ir atėjo į žemę. Todėl pro stogą nuleistam suparalyžiuotam žmogui pirmiausia sako: „Žmogau, tavo nuodėmės atleistos“, o tik paskui priduria: „Kelkis, imk savo patalą ir eik namo!“ (Lk 5,20–24). Tačiau Jo gailestingumas neapsiribojo vien tik sielų gydymu, jis apėmė ir kūno negalias, apie kurias evangelistai kalba apibendrinami, kad Išganytojas gydė visas ligas ir negalias.

Savo menkyste persiėmusios sielos sugeba nuoširdžiai nusižeminti ir pagerbti tą, kuris gali joms parodyti gailestingumą. Jautri Jėzaus širdis negalėjo būti abejinga nelaimingųjų vargui ir taip išsipildė Jo žodžiai: „Prašykite, ir gausite. Ieškokite, ir rasite. Belskite, ir jums bus atidaryta.“ Niekada nereikia abejoti, net ir didžiausioje nelaimėje, o tik reikia kantriai su pasitikėjimu prašyti ir nepaliaujamai šaukti, ir jau pati malda bus pasiryžimas, nulemiantis žingsnis, po kurio, jeigu ir nebūsime iki galo išklaustyti, tai bent jausime paguodą ir vidinę stiprybę.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailestingumas Jo darbuose, t. I, p. 182–190.*

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Šventoji Dvasia, meilės ir gailestingumo Dvasia, atmink niekšingais keliais bėgančius nelaiminguosius ir perkeisk juos! Atmink puikybės vėžio ir tuščios garbės sunaikintą sielą ir pagydyk ją! Atmink neskaistybės dvasios apsėstą širdį ir išgelbėk ją! Atmink maišto, keršto ir neapykantos kankinamą širdį ir pagydyk ją! Atmink niekingą, Kristaus vardo besigėdijančią širdį ir sustiprink ją! Atmink nekaltus dar vaikus ir išsaugok juos! Atmink gyvenimo rūpesčių prislėgtus vyrus, pasaulio dvasia persmelktas šeimų motinas, pirmuosius gyvenimo žingsnius žengiantį jaunimą ir apkabinęs priglausk juos!

KETVIRTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGASIS TĖVAS

Palyginimuose apie gailestingumą Jėzus Dievo prigimtį atskleidžia kaip Tėvo, kuris niekada nenurimsta, kol atjauta bei gailestingumu neišsklaido nuodėmės ir nenugali atmetimo. Iš šių palyginimų geriausiai žinomi trys: apie paklydusių avį, apie pamestą drachmą ir apie tėvą bei du jo sūnus (Lk 15,1–32). Šiuose palyginimuose pirmiausia pabrėžiamas Tėvo džiaugsmas atleidimo akimirka. Tai – Evangelijos ir mūsų tikėjimo šerdis, nes gailestingumas pateikiamas kaip visa nugalinti, širdį meilės pripildanti ir atleidimu paguodžianti jėga.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 9

Palaimintasis kun. Mykolas Sopočka atkreipia dėmesį į tai, kad „niekas kitas nedaro tokios didelės įtakos mūsų ugdymui, kaip mūsų pačių sukurta Dievo samprata“. (M. Sopočka, *Dienoraštis*, t. 2, p. 26). Jeigu ji bus klaidinga, tai ir žmogaus santykis su Dievu nebus teisingas, o visos dvasinės pastangos – bergždžios. Abejojimas Dievo Gerumu ir nepasitikėjimas Jo Gailestingumu išugdo žmoguje vergišką baimės dvasią. Tai prieštarauja Jėzaus Kristaus mokymui, juk Jis savo mirtimi ir prisikėlimu suteikė mums sūnaus (dukros) dvasią. Klaidingo Dievo suvokimo priežastys yra: iš šeimos atsinešti pavyzdžiai, įsivaizdavimas, kad Dievas yra panašus į žmogų, kaip ir jis, kupinas ydų ir blogų polinkių. Kaip pavyzdį galime paanalizuoti alkoholikų šeimoje užaugusio žmogaus padėtį. Jeigu jo tėvas buvo nenusipėjamas, agresyvus, tai ir jis susikurs sau Dievo – šalto ir nuožmaus tirono vaizdą. Panašiai bus ir su žmogumi, kurį vaikystėje vienas iš tėvų paliko. Jam Dievas gali būti kažkas tolumo, tuo, kuris juo nesirūpina ir kuris galbūt net nieko bendra neturi su jo gyvenimu.

Kun. Sopočka nurodo glaudų ryšį, esantį tarp savęs pažinimo ir teisingo Dievo paveiklo susiformavimo. Objektivus žvilgsnis į save patį (pačią) leidžia kurti dvasinį gyvenimą, paremtą tiesa, o ne svajonėmis apie tobulybę arba iliuzija, kad esi tobulas (-a). Autorius pataria nuolankiai priimti save tokį, koks esi, bet primena apie būtinybę kovoti su į nuodėmę vedančiais įpročiais. Siūlo susitaikyti su savo silpnumu, nes kovoje su netobulumu nieko verta yra, jo nuomone, dažniausiai dar vis silpnos sielos valdžia. Čia mums gali pagelbėti vien tik nuolankumas, liepiantis tą silpnumą priimti ir paaukoti Dievui, nepykstant ant savęs arba neįsikalbant sau, kad esi tobulas (-a). Nuolankus susitaikymas su savimi – silpna būtybe – po truputį leidžia suvokti save kaip Dievo dovaną, o kartu ir tai, ką Tau Dievas yra numatęs. Taigi nuolankus savęs priėmimas tokio, koks esi, yra šventumo siekimo sąlyga.

Ką daryti, jeigu mano susikurtas Dievo paveikslas yra klaidingas, ir taip pat aš negaliu susitaikyti su savimi, nepriimu savo silpnumo ir ribotumo? Tokiu atveju pal. Kun. Mykolas Sopočka siūlo Dievo Žodžio meditaciją. Jis tvirtina, kad toks gyvas santykis su Juo leidžia susidaryti teisingą Dievo vaizdą, o kartu ir pasinerti į dvasinio gyvenimo gelmes, atrandant tiesą apie Dievo vaikus. Šia meditacija prašyk malonės išgryninti Dievo vaizdą ir susitaikyti su savimi.

Meditacija Lk 15,11–32

Paprastai ši Naujojo Testamento ištrauka yra vadinama pasakojimu apie sūnų palaidūną. Gilindamiesi į Evangelijos pagal Luką žodžius, lengvai pastebėsime, kad tikrasis šio pasakojimo herojus yra tėvas. Tai jo gerumas, meilė ir ištikimybė prikausto skaitytojo akis. Tėvas įsamenina Dievą. Du sūnūs – tai mes. Kiekvienas žmogus yra šiek tiek tas „palaidūnas“ sūnus ir šiek tiek „ištikimasis“ sūnus. Žemiau pateikti punktai turėtų padėti suprasti, ką apie atskirus šio pasakojimo herojus rašo Įkvėptasis Autorius.

Jaunesnysis sūnus

- **Egoistas.** Jis elgiasi taip, tarsi tėvas jau būtų miręs. Reikalauja savo turto dalies dar tėvui gyvam esant. Panašiai ir mes elgiamės. Gyvename taip, tarsi Dievas būtų miręs, nepaisome Jo, o, kita vertus, nuolatos ko nors iš Jo tikimės, nuolatos dėl ko nors Jam priekaištaujame. (Lk 15,12)
- **Individualistas.** Neklausia niekieno nuomonės. Daro tai, kas jam patinka, ir iš ko, jo nuomone, turės daugiausia naudos bei malonumo. (Lk 15,13)
- **Nusivylęs pasauliu.** Laimės būdamas toli nuo tėvo nepatiria. Iš turtuolio nusirita iki samdinio. Šventasis Raštas sako, kad kiaulės (nuopuolio simbolis) gyveno geriau už jį. Jos galėjo bent jau ankščių jovalo prisiryti, o jis – nieko. Jaunėlis sūnus – tai šio pasaulio pagundoms pasidavusio (jo priešingybė – Jėzus dykumoje) ir nusivylimą išgyvenusio žmogaus simbolis. Išižiūrėk į savo dvasios tuštumą, ar tik ji nebus tavo asmeninių blogų pasirinkimų pasekmė. (Lk 15,16)
- **Šaltas išskaičiavimas.** Jaunėlis grįžta pas tėvą ne todėl, kad pajuto sąžinės priekaištus, kad staiga suprato, ką nors įskaudinęs. Jis paprasčiausiai yra alkanas ir žino, kad pas tėvą – apščiai maisto. Grįžta, nes pasibaigė jo pinigai, taigi jis neturi, už ką nusidėti. (Lk 15,17)

Vyresnysis sūnus

- **Apsimetėlis.** Jo širdis nebuvo tokia kaip tėvo. Jis dirbo laukuose, kai tėvas laukė jaunėlio sūnaus. Vyresnysis sūnus – tai toks apsimetėlis: jis tarsi ir yra su tėvu, tarsi jam ištikimas, tarsi jam tarnauja... Bet tai aistros neturintis žmogus. Jis atlieka savo pareigas, bet širdies į darbą neįveda. Lieka didelė paslaptis, kas iš tikrųjų slypi jo galvoje, apie ką jis mąsto, ką jaučia savo tėvui (Lk 15,25).
- **Nepasitikintis.** Grįždamas iš laukų pastebi, kad kažkas vyksta namuose. Bet jis nebėga pas tėvą paklausti, kas atsitiko. Lieka prie sodybos. Pasišaukia tarną ir klausinėja, kas dedasi. Nepasitiki tėvu, nors nuolatos patiria jo gerumą. Nėra gilus jo santykis su tėvu. Čia galiu savęs paklausti, ar mano dvasinis gyvenimas remiasi pasitikėjimu Dievu, ar tai tik grynas formalumas, apsiribojantis tam tikrų teisės aktų laikymusi? (Lk 15,26)
- **Melagis.** Kaltina savo jaunesnįjį brolių iššvaisčius tėvo turtus su paleistuvėmis. Biblija sako, kad jaunėlis gavo pusę tėvo turto, o ne visą. Taip pat Evangelija tik užsimena, kad jis iššvaistė pinigus, bet nekonkretizuoja, kokias nuodėmes padarė. Taigi kaltinimai viso turto iššvaistymu ir svetimoteriavimu, atrodo, yra neteisingi. Tačiau jie atspindi jo širdies troškimus – pats nenusidėjo, bet kitam pavydė. Panašiai ir mes elgiamės. Gerai apmąstykime savo įtarimus, savo artimiesiems išsakytus kaltinimus. Jie daug ką pasako apie mus pačius, apie mūsų vidinę netvarką (Lk 15,30).

Tėvas

- **Paklūsta savo sūnaus valiai** – jis gerbia jo laisvę (Lk 15,12b).
- **Ilgisi savo sūnaus** – tai vienintelis šio pasakojimo asmuo, jausmingai reiškiantis savo emocijas! Šie gilūs jausmai priverčia tėvą priimti beprotiškus sprendimus (sūnams būdingas šaltas išskaičiavimas) (Lk 15,20).
- **Dosnus.** Tėvas sau turto netrokšta. Jo džiaugsmas – vaikai. Šiame pasakojime tėvas yra vienintelis asmuo, sugebantis tikrai mylėti (Lk 15,22).
- **Nuolankus ir kantrus** – kantriai laukia jaunėlio, o paskui išeina pas supykusį savo vyresnįjį sūnų, norėdamas paaiškinti savo elgesio motyvus (Lk 15,28b).

- *Sugeba įvertinti kitą žmogų* – nemato padaryto blogio, bet pastebi gėrį (Lk 15,31).
- *Gerbia savo vaikus* – atkreipk dėmesį, kad vyresnysis sūnus į tėvą kreipiasi „Tu“ (Lk 15,29), o tėvas jam atsako labai švelniai ir jautriai, sakydamas: „Vaikeli“ (Lk 15,31).

Šis pasakojimas yra be pabaigos, be jokio moralo. Nežinome, kas paskui nutiko kiekvienam iš brolių. Galbūt jaunesnysis suprato savo klaidas ir pasiliko pas tėvą. Galbūt gerai prisivalgė ir vėl iškeliaavo savais keliais. Ir taip išvyksta ir sugrįžta metų metais.

Kas nutiko vyresniajam, mums taip pat nežinoma. Ar jis suprato savo klaidą? Ar atvėrė tėvui savo širdį? O gal įpykęs pasiėmė savo turto dalį tam, kad dabar pasilinksmintų kaip kad jaunesnysis jo brolis?

Abu broliai man yra artimi. Tai vienas, tai kitas manyje prabyla. Bet tėvui tai nėra svarbu. Jis visada žvelgia į mane kaip į savo mylimą vaikeli. Jis nuolatos myli. Nusidėdamas(-a) nusigręžiu nuo Dievo, bet Dievas niekada nuo manęs nenusigręžia.

Pabaigoje reikia atkreipti dėmesį į dar vieną detalę, taigi: kas pasakoja šį palyginimą? Jį pasakoja Vienatinis Sūnus – Tas, atėjęs ieškoti savo pasiklydusių brolių. Atėjo ieškoti ir Tavęs, ir manęs... O paskui atidavė savo gyvybę tam, kad mes atrastume kelią pas savąjį Tėvą.

Refleksija

Viešpats Jėzus prie muitininko Zachiejaus namų pasakė, kad atėjo į žemę ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę. Kalbėdamas su Nikodemu pabrėžė, kad Dievas juk nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas (Jn 3,17). Kitaip tariant, pagrindinis Kristaus atėjimo tikslas buvo gailestingumo nusidėjėliams apreiškimas. Apie tai pasakoja kiekvienas šv. Evangelijos skyrius, bet ryškiausiai tai matome Jo santykiuose su paleistuve, svetimautoja, Zachiejumi ir nusikaltėliu ant kryžiaus.

Daugybėje pasakojimų ir vaizdingų palyginimų Viešpats Jėzus nusako savo santykį su nusidėjėliais, bet pakanka prisiminti viltingą pasakojimą apie pasiklydusią avį, apie sūnų palaidūną, apie pamestą drachmą, kad galėtume patvirtinti šiuose žodžiuose slypinčią tiesą: Aš noriu gailestingumo, o ne aukos. Aš ir atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių (Mt 9,13).

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailestingumas Jo darbuose*, t. I, p. 181–182.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Šventoji Dvasia, Tu esi dangų su žeme siejanti grandis. Tu savo pašvęstąja malone apglėbi visus Dievo šeimai priklausančius. Apglėbk mus savo meile, kad nebėgtume į nusikaltimais paženklintus klystkelius, suvienyk mus savo malone, kad susižavėję klausytumėmės Tavojo balso – būk mums gailestinga, kad Tavo malonė niekada nebūtų mums duota veltui.

PENKTOJI SAVAITĖ: BAŽNYČIOS GIMIMAS

Bažnyčia pašaukta pirmutinė įtikimai liudyti gailestingumą, išpažindama jį bei gyvendama juo kaip Jėzaus Kristaus apreiškimo centru. Iš Trejybės širdies, iš giliausio dieviškojo slėpinio vidaus, nepaliamajam trykšta bei teka didžiulė gailestingumo upė. Ši versmė neišsėks, kad ir kiek žmonių prie jos prisitartintų. Kai tik kas nors pajunta poreikį, gali ateiti, nes Dievo gailestingumas begalinis. Tokia gili ir nesuvokiama yra jį gaubiančio slėpinio gelmė, toks didis ir neišsemiamas yra iš jo kylantis turtingumas.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 25

Kiekvienas žmogus man yra Dievo egzistavimo įrodymas. Egzistuoja, nes šią akimirką Dievas leidžia žmogui būti. O Dievas teikia gyvenimą vien tik iš savo meilės pertekliaus, todėl žmogaus nebūtų, jeigu Dievas jo nemylėtų. Jeigu noriu būti panašus į Jėzų, Dievą Žmogų, tai ir aš privalau mylėti žmones, kuriuos Dievas siunčia man gyvenimo kelyje. Be meilės esu tik uždaras žmogiškasis vienetas, bet ne asmenybė. Tik mylėdamas (-a) tampa gyva Dievo Asmenų ikona. Dievas, kuris yra Meilė, atiduoda save, aukoja savo Vienatinį Sūnų. Taip ir aš esu pašauktas (-a) tarnauti kitiems.

Įžengęs į dangų Jėzus liko su mumis. Su gyvuoju Kristumi susitinku visų pirma Eucharistijoje – per šv. Mišias ir adoracijas. Bet juk tas pats Kristus gyvena kiekviename mano brolyje, seseryje. Todėl šiandien kalbama apie Kito Žmogaus Tabernakulį. Esu pašauktas (-a) kontempliuoti Kristų kitame žmoguje. Mano brolis, sesuo yra Dievo šventovė. Ir dar – Kristus ne tik gyvena mano brolyje, seseryje, bet su juo susitapatina (plg. Mt 25,45).

Tikrai broliška, seseriška bendruomenė, kurioje karaliauja evangelinės meilės dvasia, yra Dievo buvimo pasaulyje ženklas. Šis tarpusavio meilės liudijimas, o ne atskirų asmenų pastangos, amžiais traukė žmones prie Kristaus. Pagalvokime kad ir apie šv. Pranciškų ir šv. Klarą.

Taip pat ir mūsų laikais tikrų evangelinių bendruomenių liudijimai neša taiką ir susitaikymą ten, kur vyksta karas. Pakanka paminėti seseris Vizitietes Ruandoje, kur per broližudišką karą viename vienuolyne gyveno dviejų tarpusavyje kovojančių genčių moterys.

Šią savaitę melsk tikros artimo meilės dvasios, nepamiršdamas, kad artimasis yra arti Tavęs esantis žmogus. Labai lengva mylėti toli gyvenančius žmones, pvz., vargšus Afrikos vaikus. Tereikia pervesti tam tikrą pinigų sumą į nurodytą banko sąskaitą ir jaustis atlikus savo pareigą. Bet kaip sunku mylėti žmogų, su kuriuo tenka Tau eiti kartu per gyvenimą – vyrą, žmoną, vaikus, darbo kolegas, vienuolyno bendruomenės brolius ir seseris. Stenkis šią savaitę atrasti jų veiduose Jėzaus paveikslą.

Meditacija Jn 13,12–17

Jėzus žino, kad po keleto dienų prasidės Jo kančia. Žino apie Judo išdavystę, apie tai, kad Petras Jo išsižadės. Žino, kas Jo laukia, kai bus atiduotas į aukštųjų kunigų, o paskui – į Poncijaus Piloto rankas. Priartėjus šiems įvykiams, paskutinį kartą prieš mirtį Jis suburia savo mylimus mokinius. Jiems sako:

„Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus kad myliu.“

Mirties akivaizdoje žmogus kitaip žvelgia į gyvenimą. Tai, kas prieš akimirką atrodė labai svarbu, staiga visiškai sumenksta. Tada žmogus apsiriboja pačiais svarbiausiais dalykais.

Teroristams užgrobus lėktuvą ir nusitaikius į Pasaulio prekybos centro (*World Trade Center*) dangoraižius Niujorke, skrendantys keleiviai suvokė, kokia tuojau įvyks tragedija. Kai kurie jų nutarė įsijungti mobiliuosius telefonus ir išsiųsti artimiesiems žinutes. Tai, ko gero, buvo pačios gražiausios žinutės. Nebuvo laiko aiškinti, kaip iš tūbelės išspausti dantų pastą. Niekas nekalbėjo apie tai, kur praleis artimiausias šventes. Visų žinučių turinys buvo panašus: „Myliu Tave. Ačiū Tau už viską. Pasirūpink vaikais.“

Meilės įsakymas – tai savotiška paskutinė, mokiniams skirta Jėzaus žinutė. Jėzus apsiriboja pačiais svarbiausiais dalykais. Atrodytų, kad Jis sako savo mokiniams: „Galite pamiršti maldos *Tėve mūsų* žodžius, galite pamiršti bet kurią mano palyginimą, bet jeigu norite būti ir toliau mano mokiniai, vieno dalyko jums nevalia pamiršti – negalite pamiršti, kad privalote vienas kitą mylėti.“

Toks įsakymas, žinoma, nėra lengvas, nes Jėzus tuojau pat priduria, apie kokią meilę Jis kalba. Sako mokiniams, kad vienas kitą mylėtų taip, kaip Jis pats juos myli, taigi besąlygiška ir beribe meile. Tai ne vienkartinė užduotis, kurią reikia įvykdyti. Tai programa visam gyvenimui.

Refleksija

Jeigu žmoguje mylime Dievą, galime labai stipriai mylėti! Žinoma, nedarome iš žmogaus Dievo, bet abu apglėbiame širdies ugnimi. Tuo remiasi visa krikščioniškosios meilės stiprybė ir galingumas. Pamėginsiu pamilti Dievą savo artimojo asmenyje, ir taip įgyvendinsiu Dievo idėją. Taigi gerbsiu savo artimą ir kilniadvasiškai priimsiu jo individualumą. Toks buvo Jėzaus gyvenimas, ir toks turi būti Jėzui atsidavusios sielos gyvenimas. Kodėl dabar apie mus neturėtų kalbėti: „Štai kaip jie myli vienas kitą.“ Taigi mylėkime stipriai Dievą, o pasauliui nuo to tikrai bus geriau!

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailėstingumas Jo darbuose*, t. II, p. 14.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Šventoji Dvasia, Tu sieloms teiki nuolankių minčių, deramų jausmų, Tu valdai žmonių nuotaikas, padėk man, kad melddamasis (-i) nebūčiau nejautrus (-i) kaip medžio pliauska ar akmuo, o kad mylėčiau Tave labiau už viską ir spinduliuočiau artimo meile.

ŠEŠTOJI SAVAITĖ: TUŠČIAS KAPAS

Pro Šventąsias duris įeisime kupini dėkingumo už tai, ką Bažnyčia gavo, ir jausdami atsakomybę dėl mūsų laukiančios užduoties. Žengsime visiškai pasitikėdami, kad mus lydi prisikėlusio Viešpaties, ir toliau palaikančio mus mūsų kelionėje, jėga. Šventoji Dvasia, kreipianti tikinčiųjų žingsnius į bendradarbiavimą su Kristaus įvykdytu išganymo darbu, tegu Dievo tautą globoja ir palaiko padėdama jai apmąstyti gailestingumo veidą.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 4

Kryžius nėra paskutinis Dievo žodis. Po trijų tylos dienų ateina prisikėlimas. Kaip tik ši tiesa apie iš mirusiųjų prisikėlusį Jėzų yra mūsų tikėjimo branduolys. Tačiau tai nėra lengvai priimama. Prisikėlimas iš numirusiųjų – tai ne mirusiojo prikėlimas tam, kad tęstųsi jo gyvenimas, kaip kad atsitiko Lozoriui. Prisikėlimas – tai naujojo gyvenimo pradžia, šlove apgaubto amžinojo gyvenimo pradžia.

Jėzaus Prisikėlimo iš numirusiųjų paslapties akceptavimas mūsų tikėjimo kelyje – milžiniškas iššūkis. Juk būtina atsiverti kai kam visiškai naujam. Apaštalų ir Jėzaus mokinių istorija parodo, kad Prisikėlimas nurodo naują jų žmogiškojo ir dvasinio tobulėjimo kryptį. Jeigu iki Prisikėlimo vyravo rūpinimasis asmeniniais santykiais su Jėzumi, tai po susitikimo su Prisikėlusiuoju svarbiausiu rūpesčiu tapo bendruomenės, Bažnyčios kūrimas.

Šios dienos meditacijoje apmąstyk savo meilę Bažnyčiai. Peržvelk įvairią Evangelistų užrašytą tiesos apie Prisikėlimą priėmimo reakciją. Suprask, kokį kelią turėjo nueiti kiekvienas aprašytas herojus. Ir tada paklausk pats (pati) savęs, ar esi atviras (-a) priimti tiesą apie Prisikėlusį Kristų. Kaip ši tiesa pakeičia Tavo gyvenimą? Kaip atveria Tave Bažnyčiai?

Meditacija Jn 20,1–8

„labai anksti, dar neišaušus...“ (Jn 20,1)

Tai tarsi atvirkštinė Paskutinės Vakarienės scena. Jos metu Judas paliko savo Mokytoją. Išėjo iš menės, kur buvo įsteigta Eucharistija. Ir, pasak Įkvėptojo Autoriaus, buvo naktis. O Marija Magdaliėtė atvirkščiai – bando išeiti iš tamsybių ir eina pasitikti Šviesos. Eina prie kapo. Tai dar vienas Biblijos paradoksas. Randame Dievą mūsų širdžių kapuose, kaip tik ten, kur, atrodytų, karaliauja vien mirtis.

Kas šiandien yra Tavo gyvenimo tamsa, iš kurios privalai išeiti tam, kad sutiktum Šviesą? Kas šiandien yra kapas, kuriame Tavęs laukia Prisikėlęs Kristus?

„...pamatė, kad akmuo buvo nuverstas nuo rūsio angos.“ (Jn 20,1)

Marija neina į kapo rūsį. Žiūri iš tolo ir pamato, kad akmuo nuverstas nuo rūsio angos. Todėl ji nepapasakos įvykių išsamiai. Ateis ir praneš mokiniams, kad buvo paimtas Viešpaties kūnas. Ji vis dar gyvena taip, tarsi Jėzus nebūtų prisikėlęs, tarsi po Jo būtų likęs tik į baltas drobulės suvyniotas miręs Jo kūnas.

Kaip dažnai mūsų tikėjimas yra tik tariamas. Kaip dažnai suklystame kaip Marija. Pasiduodame emocijoms arba subjektyviems įspūdziams. Iš tikrųjų mūsų liudijimai apie Jėzų tampa neteisingi. Prašyk Dievo malonės patirti tikrąją tiesą apie Prisikėlusįjį, prašyk drąsos įeiti į tuščią kapą, kad netaptum tik pasyvus (-i) stebėtojas (-a), o būtum Prisikėlimo liudininkas (-ė).

„Bėgo abu kartu...“ (Jn 20, 4)

Petras – tai uola, ant kurios Kristus nusprendė pastatyti savo Bažnyčią. Jis simbolizuoja Bažnyčios Mokymą. O Jonas yra charizma. Jie kartu bėga prie kapo. Bažnyčios Liudijimas remiasi charizma ir autoritetu. Charizma be hierarchijos – tai į subjektyvumą vedantis emocionalumas. Ir atvirkščiai: hierarchija be charizmos taptų negyva struktūra.

Ar tikiu Bažnyčia ir tuo tikėjimu, kurį ji skelbia?

„...tasai kitas mokinyš pralenkė Petrą. <...> tačiau į vidų nėjo.“ (Jn 20,5)

Jonas nurodo kryptį ir tempą. Iš pradžių Petras jam paklūsta. Tačiau atbėgęs prie tuščio kapo Jonas laukia. Petras įeina pirmas. Tai paklusnumo Bažnyčios autoritetui simbolis. Jonas, regis, dalijasi savo patirtimi, bet leidžia Petru priimti galutinį sprendimą, kuriam vėliau ir pats paklūsta.

Ar mano tikėjimas kartais nėra paremtas tik subjektyviais įsitikinimais? Ar paklūsta Bažnyčios autoritetui? Ar nekritikuoja Bažnyčios valdžios? Ar nepolemizuoja su Oficialiu Bažnyčios Mokymu?

„Jis pamatė ir įtikėjo.“ (Jn 20,8)

Tikėjimas gimsta iš patirties. Tik įėjusieji į tuščią kapą suprato, ką reiškia nuo angos nuverstas akmuo ir suvyniota, atskirai padėta, ant Jėzaus galvos buvusi skara. Marija žiūrėjo iš išorės, stebėjo iš toliau ir todėl nedaug ką suprato. Jonas leidosi gerosios dvasios vedamas, o atbėgęs prie kapo visiškai pakluso Petru – Bažnyčios autoritetui. Įėjo į tuščią kapą. Jo tikėjimas buvo subrendęs ir leido jam suvokti visą tiesą apie Jėzų.

Koks yra mano tikėjimas? Ar jis remiasi asmeniškai patirtimi ar kitų asmenų pasakojimais, o gal tai tik priedanga? Ar tikėdamas (-a) labiau įsiklausau Bažnyčios balso ar savo jausmų?

„O Marija stovėjo lauke palei kapą ir verkė.“ (Jn 20,11)

Mokiniai jau atsigavo. Pamatę tuščią kapą jie atrado prarastą prasmę. Marija ir toliau liko išorėje užsisklendusi savo neviltyje. Pastebėk, kaip vien tik ties savimi susikoncentravusio žmogaus jausmai gali užtvirti kelią Dievo patirčiai. Marija, regis, yra taip pasinėrusi į savo liūdesį, kad net nepastebi, kas aplink ją vyksta.

„pasilenkė į kapo vidų ir pamatė du angelus...“ (Jn 20,12)

Ir tik pradėjusi save nugalėti, Marija atsiveria naujam tikrovei. Jai reikia laiko, kad atrastų tiesą apie Prisikėlusį Jėzų. Bet Jėzus kantriai prisiderina prie jos galimybių, jos tempo. Pakanka truputėlio laisvos valios, kad, pamiršęs (-usi) save, atsigrežtum į tuščią kapą ir susitiktum su Gyvuoju.

„Jėzus jai sakė: Marija!“ (Jn 20,16)

Vardas Biblijoje išreiškia tapatybę. Dievas vardu kreipiasi į Mariją. Ji tik tada pradeda suvokti visa, kas įvyko, kai Dievo Žodyje atranda savo tapatybę, kai Jis ištaria jos vardą. Jai tai tampa tarsi nauju įkvėpimu. Tas susitikimas su Jėzumi prie kapo tampa tiltu tarp praeities ir ateities.

Mūsų gyvenimas – nuolatinė kova už tikėjimą. Pradėję eiti tikėjimo keliu, sekame paskui ženklus,

stebuklus. Tada lengva keliauti paskui Jėzų. Tačiau po tam tikro laiko, kai išvystame savo Mokytoją prikaltą prie kryžiaus, patiriame krizę ir privalome ką nors gyvenime rinktis. Asmeninė Prisikėlusiojo patirtis leidžia suderinti šiuos du skirtingus elementus ir veda į brandų tikėjimą. Jėzaus žodžiai „Nelaikyk manęs“ rodo, kad dvasiniame gyvenime ateina tokia akimirka, kai reikia atsisakyti to, kas grynai žmogiška. Marija nepasidavė pagundai užlaikyti Jėzų sau. Tikėjimas reikalauja nuolatinio apsivalymo.

Šiandien Viešpats kviečia Tave atsiverti Bažnyčios kūrimo užduočiai. Jeigu atsiversi šiam Jėzaus siūlymui, santykis su Juo tik gilės. Jeigu atmesi jį, teliks liūdnas prisiminimas.

Ar esu pasirengęs (-usi) kasdien iš naujo atrasti Jėzų?

Refleksija

Kodėl Viešpats Jėzus po prisikėlimo ne iš karto įžengė į dangų, bet dar vis pasirodydavo žemėje per keturiasdešimt dienų? Visų pirma tam, kad įtikintų mokinius, jog iš tikrųjų prisikėlė, ir kad jie siektų pašlovinto gyvenimo. Prisikėlimas juk buvo reikšmingiausias faktas visai Bažnyčiai ir visam pasauliui. Jis patvirtino tikėjimą, įžiebė pasitikėjimą Dievo gailestingumu ir tapo tvirčiausiu meilės Dievui pagrindu.

Išganytojas galėjo turėti ir dar vieną ketinimą: parodyti mums, kas laukia mūsų ir mūsų kūnų po šio žemiškojo gyvenimo, o būtent, kad kada nors, kai prisikelsime, įgysime tokius kūnus kaip prisikėlusio Jėzaus: subtilius, lengvus, nesipriešinančius dvasiai, atvirksčiai – paklūstančius jai, ir visiškai priklausančius nuo valios, taigi pašlovintus kūnus, kuriuose apsireikš visa gyvenimo nuostabos, taurumo ir šlovės pilnatvė.

Kitas Išganytojo dažnų pasirodymų žemėje tikslas buvo galutinai užtvirtinti ką tik įsteigtą Bažnyčią, kuriai dar trūko daug svarbių dalykų, tokių kaip šventieji sakramentai ir Bažnyčios hierarchija.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailestingumas Jo darbuose*, t. II, p. 262–263.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Šventoji Dvasia, sugrąžink mums per atgailą dangaus vaikų gyvenimo pavasarį, įženk į mūsų širdis, panardink jas į Dievo dvelksmą, kad nusimestume nuo savęs mirtinas nuodėmingas skraistes ir iš meilės Tau paskėstume gailestyje už savo nuodėmes. Ir vėl sausoje žemėje ims augti dorybių gėlės, o nuopelnų vaisingumas atsiras ir mūsų pastangomis. Atsiųsk savo Dvasią ir mes pasikeisime, ir atsinaujins žemės veidas!

SEPTINTOJI SAVAITĖ: ATLAIDAI

Jubiliejus taip pat apima atlaidus. Šventaisiais gailestingumo metais šie įgyja ypatingą reikšmę. Dievas atleidžia visas mūsų nuodėmes. Jėzaus Kristaus mirtimi ir prisikėlimu Dievas parodo mums savo meilę, galinčių sunaikinti žmonių nuodėmes. Susitaikyti su Dievu įmanoma dėl Velykų slėpinio ir tarpininkaujant Bažnyčiai. Dievas visada pasirengęs atleisti ir vis naujaip bei netikėtai tai siūlo. Vis dėlto mums visiems nesvetima nuodėmės patirtis. Žinome, kad esame pašaukti būti tobuli (plg. Mt 5,48), tačiau jaučiame sunkią nuodėmės našą. Suvokdami mus keičiančios malonės galią, sykiu pastebime ir nuodėmės poveikį. Nepaisant atleidimo, mūsų gyvenimas išlieka paženklintas prieštaravimų, kurie yra mūsų nuodėmės padariniai. Sutaikinimo sakramentu Dievas atleidžia nuodėmes, kurios tikrai panaikinamos. Bet nedingsta neigiami įspaudai, palikti mūsų elgesyje bei mąstyme. Dievo gailestingumas stipresnis ir už juos. Jis tampa atlaidais, šiuos Tėvas per Bažnyčią, Kristaus Sužadėtinę, dovanoja nusidėjėliui, kuriam atleista, ir jais jis išlaisvinamas iš visų nuodėmės padarinių, kad vėl galėtų veikti skatinamas meilės ir augtų meile, o ne iš naujo įpultų į nuodėmę.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 22

Apaštų laikysena Jėzaus mirties ant kryžiaus metu buvo bausmės verta ir, jeigu ne Dievo Gailestingumas, jie būtų pasmerkti. Jie išdavė savo Mokytoją, išsižadėdami Jo arba pabėgdami nuo Jo, praėjus vos kelioms valandėlėms po Eucharistijos ir kunigystės sakramento įsteigimo. Vis dėlto Prisikėlęs Kristus ateina pas juos nepaisydamas jų vidinio pasipriešinimo ir baimės. Atleidžia jiems už jų poelgius, atleidžia jų nuodėmes, o taip pat leidžia jiems pradėti kurti naujus santykius su Juo. Jie už savo neištikimybę nesulaukia jokios bausmės. Netgi priešingai – yra dar kartą siunčiami skelbti Dievo Karalystę.

Panašiai kiekvienas mūsų gali patirti Dievo Gailestingumą. Priemonės, kuriomis naudojasi Bažnyčia, yra atlaidai, kitaip tariant, tikėtinos bausmės už padarytas nuodėmes panaikinimas per Dievo teikiamą malonę. Atlaidai gali būti visuotiniai, jeigu atleidžiama nuo visos Dievo numatytos bausmės, arba daliniai – jeigu tik sumažinama bausmė. Juos gali pelnyti gyvieji arba mirusieji.

Atlaidus galima pelnyti laikantis šių sąlygų: reikia būti pakrikštytam ir būti malonės stovyje, o taip pat turėti nors bendrą atlaidų intenciją ir per nurodytą laiką deramu būdu atlikti nurodytus veiksmus.

Norint pelnyti visuotinius atlaidus reikia:

- būti laisvam nuo prisirišimo prie bet kokios, net ir pačios paprasčiausios nuodėmės
- atlikti su atlaidais susijusius veiksmus
- atlikti sakramentinę išpažintį
- priimti eucharistinę Komuniją
- pasimelsti Šventojo Tėvo intencija (pvz. „Tėve mūsų“ ir „Sveika Marija“)

Reikia nepamiršti, kad atlikus vieną išpažintį galima pelnyti keletą visuotinių atlaidų, tačiau viena Komunija ir viena malda suteikia tik vienus visuotinius atlaidus. Tris paskutines sąlygas (išpažintį, Komuniją, maldą) galima atlikti keliolika dienų prieš arba po to, kai bus atlikti nurodyti veiksmai. Vis dėlto derėtų šv. Komuniją priimti ir sukalbėti maldą popiežiaus intencija tą pačią dieną, kurią bus atliekami minėti su atlaidais susiję veiksmai. Dalinius atlaidus galima pelnyti atlikus nurodytus veiksmus ir bent jau gailintis už nuodėmes.

Artimiausią savaitę pasistenk pelnyti bent vienus visuotinius atlaidus, paminėdamas (-a) Dievo Gailestingumo šventę arba aplankydamas (-a) vieną iš tų bažnyčių, kuriose dabar yra

Gailestingumo Vartai.

Meditacija Jn 20,19–23

„... kur buvo susirinkę mokiniai...“ (Jn 20,19)

Po tragiškų pastarųjų dienų įvykių mokiniai ieško prieglobsčio Paskutinės Vakarienės menėje, kur Jėzus įsteigė Eucharistiją. Tai labai iškalbinga, kad, nepaisant užvaldžiusio nusivylimo ir skausmo, jie susiburia svarbiausius jų nueito kelio su Jėzumi prisiminimus saugančioje vietoje.

Ar sunkiomis akimirkomis, kai ištinka tikėjimo krizė, ieškau prieglobsčio prie Eucharistijos stalo?

„... atėjo Jėzus, atsistojo viduryje...“ (Jn 20,19)

Jėzus ateina, nors mūsų širdžių durys uždarytos. Jis pažįsta žmogaus nerimą, todėl Jo neatgraso tai, kad niekas nenori Jam durų atidaryti. Eugeniušo Kazimirovskio nutapytame Gailestingajo Jėzaus paveiksle juodas fonas simbolizuoja mano nuodėmes, nerimą, skausmus – visa, kas mane užveria savyje. Bet Jėzus yra stipresnis už visa tai. Jis pirmas žengia manęs link, nelaukdamas, kol aš pas Jį ateisiu. Jis ateina, nors mano širdies durys uždarytos.

„Ramybė jums!“ (Jn 20,19)

Jėzus ateina ne priekaištauti Apaštalams, kad Jį paliko vieną po kryžiumi, kad Jo išsižadėjo, nors sakėsi yra pasirengę mirti kartu su Juo, bet, deja, išsiskirstė kiekvienas savais keliais. Jėzus ateina ne apgailėti savęs ir pasakoti, kaip Jam buvo sunku, kai mirties valandą po kryžiumi iš dvylikos pasiliko tik Jonas. Jėzus ateina paguosti išsigandusių mokinių. Trokšta iš naujo apdovanoti juos ramybe. Ateina atleisti jiems jų nuodėmių ir iš naujo užmegzti su jais santykį.

Taip ir šią išskirtinę dieną, Gailestingumo Sekmadienį, Jėzus ateina, kad kiekvienam mūsų pasakytų: „Ramybė Tau. Nebijok. Aš atleidžiu Tavo nuodėmes.“

„...parodė jiems rankas ir šoną.“ (Jn 20,20)

Šventoji Brigita, remdamasi savo mistiniais regėjimais, užrašė, kad Jėzaus kūne buvo daugiau kaip 5000 žaizdų. Jis ateina pas mokinius parodyti tos svarbiausios – žaizdos savo širdyje, vedančioje į Dievo Meilės šaltinį.

„Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos“ (Jn 20,23)

Jėzus per savo piligriminę žemės kelionę ne kartą žmonėms atleido nuodėmes. Tai buvo Dievo Gailestingumo apraiškos viršūnė. Po savo prisikėlimo Jis šią galią atidavė į mokinių rankas. Atleidimo galia nepriklauso nuo kunigo šventumo ar jo asmeninio dosnumo bei sugebėjimų. Atgailos sakramentas remiasi vien tik Dievo galia.

„...nebebūk netikintis – būk tikintis.“ (Jn 20,27)

Tomas neatidaro durų. Jis vis dar žvelgia įtartinai ir nenori atsiverti tiesai. Jėzus jo netikėjimą pagydo savo meilės galia. Žmogaus tikėjimą sustiprina ne intelektualūs tyrinėjimai, o susitikimas su gyvuoju Dievu.

Refleksija

Tomo netikėjimas buvo gana nuožmus, lengvabūdiškas ir neapdairus, net nevertas, kad Viešpats Jėzus jį pastebėtų. Žmogus juk nedaro Dievui malonės tikėdamas Jo apsireiškimu ir negali kelti Dievui sąlygų. Viešpats Jėzus, pasirodydamas suklydusiam Apaštalui ir siūlydamas jam paliesti savo žaizdas, apreiškė didelį gailestingumą. Šį gailestingumą Jis parodė ne tik Tomui, bet ir, per jo netikėjimą, – mums visiems, kad apsaugotų nuo nepagrįstų abejonių, jeigu kartais šios mus apniktų. Tomo netikėjimas gydo mūsų tikėjimą. Štai kodėl Viešpats Jėzus po prisikėlimo išlaikė savo kūne penkias žaizdas: kad liktų amžina atmintis apie Jo nugalėtą mirtį, kad jos puoštų Jo dieviškąjį kūną, kad liudytų Jo beribį gailestingumą mums ir Jo prisikėlimo autentiškumą. Garbinkime šias žaizdas ir prisiminkime jas atlikdami atgailą, kad jos mus apsaugotų nuo pelnytos bausmės, kurią užsitarnavome nusidėdami.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, Dievo gailestingumas Jo darbuose, t. II, p. 297.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Šventoji Dvasia, pasirinkusi mano sielą kaip savo veiklos objektą! Koks tai menkas objektas ir kokiam dideliame tikslui nori jį pašaukti! Vėjui sunkiau nuo medžio šakos nuplėšti lapą, negu pagundos vėjui stumtelėti žmogų iš doros kelio. Viesului sunkiau nendrę palenkti, nei rūpesčių audrai – žmogaus valią. Debesys ne taip greitai keičia savo formą ir vietą, kaip greitai keičiasi žmogaus širdis dėl absurdiško liūdesio arba dėl kvailo džiaugsmo. Viešpatie, kas yra žmogus, o kas gi aš esu! Meilės ir gailestingumo Dvasia, tas, kuriame tu įžiebi ugnį, kaipmat suliepsnoja! Įkvėpei Saulių, o jis tapo Pauliumi – tautų Apaštalu. Ateik, Gailestingumo Dvasia, tegul ir mane paveiks Tavo galia: ir aš būsiu tarp ragaujančių tavo saldžiuosius vaisius!

AŠTUNTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGUMO DARBAI

Nuoširdžiai trokštu, kad krikščionys jubiliejaus metais pagalvotų apie gailestingumo darbus kūnui ir dvasiai. Tai bus būdas, kaip išbudinti savo sąžinę, dažnai miegančią skurdo dramatos atžvilgiu, ir vis giliau skverbtis į Evangeliją, kurioje dieviškasis gailestingumas teikiamas pirmiausia vargdieniams. Jėzus šiuos gailestingumo darbus išvardija savo mokyme, kad galėtume pasitikrinti, ar gyvename kaip jo mokiniai, ar ne. Iš naujo atraskime gailestingumo darbus kūnui: išalkusį pavalgydinti, ištroškusį pagirdyti, nuogą aprenkti, ateivį priimti, ligonį slaugyti, kalinį aplankyti ir mirusį palaidoti. Neužmirškime ir gailestingumo darbų sielai: nemokantį pamokyti, abejojančiam patarti, nuliūdusį paguosti, pikta darantį sudrausti, įžeidimus atleisti, kantriai pakęsti mus skaudinančius žmones, melstis už gyvus ir mirusius.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 15

Meditacija Jn 21,15–18

„*Papusryčiavus...*“ (Jn 21,15)

Valgydami, pilna burna, nekalbame apie svarbius dalykus. Jėzus užduoda Petruui labai svarbų klausimą. Ir nedaro to nerūpestingai. Laukia tinkamos akimirkos. Tą patį klausimą, baigiantis Tavo rekolekcijoms, Jėzus trokšta užduoti ir Tau. Tai ne Tu pasirinkai meditacijų laiką. Tai Jis. Pasižiūrėk, koks Jis yra švelnus ir jautrus. Padarė viską, kad būtumėte tik judu, kad jokie kiti rūpesčiai neslėgtų Tavęs. Jam svarbu su Tavimi susitikti. Kaip tik dabar Jis nori Tau užduoti labai svarbų klausimą...

„*Ar myli mane?...*“ (Jn 21,15)

Jėzus čia vartoja graikų kalbos žodį *agape*, reiškiantį dievišką, skaisčią, kilnią meilę. Kalbama ne apie paprastą žmogišką jausmą, bet apie savęs dovanojimą. Jėzus yra Dievas. Jo laimei nieko netrūksta, o vis dėlto prašo meilės Tavęs – vargano sutvėrimo. Šis klausimas išreiškia ne tik Jo Tau skirtą meilę, bet ir pasitikėjimą Tavimi. Jis tiki, kad Jo malonės padedamas, sugebėsi atsakyti į šį kvietimą. Akimirką pasvarstyk:

Ar kas nors kada nors taip labai Tavimi pasitikėjo kaip Jėzus?

Ar kas nors kada nors kaip elgeta prašė Tavo meilės?

Kokius jausmus Tau kelia Jėzaus būseną (džiaugsmą, nerimą, pasididžiavimą, abejingumą, kitus)?

„*...labiau negu šitie?*“ (Jn 21,15)

Šis fragmentas sukelia daugiausia diskusijų tarp egzegetų. Atsižvelgiant į graikų kalbos specifinę fleksiją, jis gali būti verčiamas dvejopai. Pažvelkime į abu galimus vertimus.

1) žodžiai „*...labiau negu šitie*“ gali būti skirti likusiems mokiniams. Ką man šiandien reiškia šis sakinytis? Ar yra kas nors, ko Jėzus reikalauja iš manęs, bet nereikalauja iš kitų?

2) žodžiai „*...labiau negu [šituos]*“ gali reikšti apskritai kitus dalykus. Jėzus tada kalbėtų apie prisirišimą prie kitų asmenų, dalykų, daiktų. Ir Tau Jėzus skiria šį klausimą: *ar mane myli labiau už savo bičiulius, šeimą, automobilį, patogumus, gimtąjį miestą, pomėgius, mėgstamą patiekalą*

ir pan.? Atkreipk dėmesį, koks Jėzus pakantus. Šiandien Jis Tavęs dar neprašo išskirtinės, nedalomos meilės. Kol kas tik klausia, ar Jį myli labiau už anksčiau minėtus dalykus. Jis pažįsta Tavo širdį. Žino, kad joje yra ir kitų meilių. Jis Tave sukūrė. Jam – Kūrėjui – priklauso viskas, o vis dėlto Jis nėra godus...

„Viešpatie, tu žinai, kad tave myliu.“ (Jn 21,15)

Petras atsako graikų kalbos žodžiu *philo*, reiškiančiu bičiulišką, žmogišką meilę. Ar suvoki, kad pats iš savęs nesugebėsi atsakyti į Jėzaus kvietimą mylėti?

„Ir antrą kartą Jėzus paklausė...“ (Jn 21,16)

Šis klausimas Jėzui ypač svarbus. Kartoja jį net tris kartus. Atkreipk dėmesį, kad tai tarsi atsisveikinimo žodžiai. Tai Jo paskutinis pokalbis su Petru prieš Ižengimą į dangų. Jis neklausia, ar Petras gailisi dėl savo nuodėmių, ar yra pasirengęs atlikti jo laukiančią misiją. Iš karto klausia esmės. Ir Tau jis tris kartus skiria šį klausimą. Trokšta išgirsti nuoširdų atsakymą. Neskubėk. Atverk Jėzui savo širdį.

„Viešpatie, tu viską žinai.“ (Jn 21,17)

Tai tarsi atvirkštinė scena tai, kurioje Petras išsižada Jėzaus. (plg. Jn 13,37; Mk 14,27–31). Paskutinės Vakarienes menėje Petras manė, kad pats save pažįsta geriau nei Jėzus. Jo išdavystė tapo jam puikia nuolankumo pamoka. Dabar jis jau yra atsargus kalbėdamas apie save. Jis tarsi atmuša kamuoliuką ir sako Jėzui: „Kodėl manęs klausai? Juk tai Tu viską žinai, o ne aš. *Viešpatie, tu viską žinai. Tu žinai, kad tave myliu.* Greitai prasidės Tavo ugdymo laikas. Dabar Tu privalai pasirengti visiškai save paaukoti. Tai tikrosios meilės mokykla, joje vienintelis mokytojas – Jėzus. Pradėk su Juo bičiulišką pokalbį:

- Viešpatie, Tu viską žinai. Pasakyk man, ar aš Tave myliu?
- Ar myliu Tave labiau už visa kita? Parodyk man, kas iš tikrųjų slypi mano širdyje.
- Pasakyk man, kur mano trūkumai, kur esu silpnas, kur turėčiau augti?

„Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai būvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas; kitas tave perjuos ir ves, kur nenori.“ (Jn 21,18)

Petras prisipažino, kad dar nemoka mylėti, kad jo meilė – tai tik bičiuliškas *philo*. Todėl Jėzus jam parodo tikrosios meilės kelią – KRYŽIŲ. Tik save aukodamas, savo gyvenimą aukodamas, Petras bus panašus į savo Mokytoją, įrodys, kad myli Jį *agape* meile. Dabar Tu įsižiūrėk į kryžių. Tai Jėzaus Tau skirtas kvietimas.

- Ką Tu dabar jauti?
- Ko bijai?
- Dėl ko Tave drasko abejonės?

Kalbėkis su Tuo, kuris yra PRISIKĖLIMAS. Jis jau Tau parodė, kad kryžius – tai ne paskutinis žodis, tai ne tikslas, o tik kelias. Susimąsty akimirka, ką Tau siūlo pasaulis. Šiandien gali rasti daugybę „išsigelbėjimo“ pasiūlymų, visai nesusijusių su kryžiumi – narkotikus, seksą, karjerą. Bet tiesa yra tokia, kad visi jie – melas. Jeigu nuspręsi imtis vieno iš jų – pasaulis užkraus Tau kryžių pačiu netikėčiausiu metu, kai būsi silpnas (-a), bejėgis (-ė). Tada ir pasaulis, ir draugai

pamirš Tave. Liksi vienas (-a) su tuo Tave slegiančiu kryžiumi. Jėzus Tau nežada rojaus žemėje. Jis tik kviečia Tave (nieko neprimedamas) paimti savąjį kryžių. Jis nori, kad tik apsispręstum. O jau Jis pats neš jį kartu su Tavimi. Jis žino viską. Jis žino Tavo galimybes. Ar pasitiki Juo?

Refleksija

Petras nepažino Viešpaties, bet vos išgirdęs, kad tai Jis, puolė į vandenį ir plaukė kranto link. Jam atrodė, kad valtis plaukia per lėtai. Tai žemiškosios meilės ir veiklaus gyvenimo pavyzdys. Tuo metu Jonas, nors ir pirmas pažinęs Viešpatį Jėzų, lieka valtyje, neskuba, nes visada ir visur jaučia Viešpatį šalia savęs. Tai dangiškosios meilės ir kontempliacinio gyvenimo pavyzdys. Šiandien yra reikalingas veiklus gyvenimas, bet reikia ir kontempliacinio. Stengsiuosi išmokti priartėti prie Viešpaties, kad atlikdamas (-a) paprastą kasdienį darbą ar įveikindamas (-a) sunkumus, visada žiūrėčiau į Kristų, kad į viską žvelgčiau Viešpaties Jėzaus akimis. Tada pamatysiu džiaugsmą ir viltį ten, kur kiti mato išderintą pasaulį. Kaip maloniai Išganytojas kreipiasi į Apaštalus, vadindamas juos „vaikeliais“. Per malonę, kurią mums užtarnavo Išganytojas savo kančia, visi tampame Kristaus vaikeliais, juk Kristus liepia sekti vaiku, kaip tobulumo pavyzdžiu.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, Dievo gailestingumas Jo darbuose, t. II, p. 297.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Šventoji Dvasia, mano širdis trokšta tik gėrio: jam skiriu visus savo atodūsius, savo viltį. Nesiliausiu verkęs ir maldavęs, kol net man suteiksi to gėrio, kuris ir esi Tu. Sustiprink pamaldumo dovana mano viltį ir leisk man patirti palaimingą ramybę. Savo širdyje jaučiu baisų dviejų priešų mūšį, jie nuolatos kovoja mano viduje. Maištingas mano kūnas priešinasi dvasiai, teisėtai norinčiai jį priversti paklusti. Ateik ir pabaik šią kovą, nugalėk sukilusius pojūčius ir aistras, ypač mano savimeilę. Leisk man kiekvieną veiksmą atlikti tik Tavo šlovei. Suteik stiprybės, kad mano dvasia visada būtų pakilusi virš žemės, virš nuolatos čia karaliaujančio triukšmo, ir keliautų tik Tavęs link!

DEVINTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGUMO ŠVENTIEJI

Savo maldą taip pat kreipiame į šventuosius ir palaimintuosius, gailestingumą padariusius savo gyvenimo užduotimi. Ypač atmename didžiąją gailestingumo apaštalę, šventąją Faustinę Kowalską. Ji, kuri buvo pašaukta įžengti į dieviškojo gailestingumo gelmes, mus teužtaria ir telaimi mums malonę visada gyventi bei žengti gaubiamiems Dievo atleidimo ir tvirtai pasitikintiems Jo meile.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 24

Šiais laikais viskas turi būti suplanuota, gerai organizuota ir tobulai atlikta. Tikrovės kontroliavimo pagunda skverbiasi ir į dvasinį gyvenimą. O juk šventieji, seniai mus aplenkę pas Dievą vedančiame kelyje, tai tikri pamišėliai, nes juk jie Jėzų mylėjo labiau už viską. O meilė būna arba stipri, arba jos visai nėra.

Šią savaitę atkreipk dėmesį į savo meilę Jėzui. Ar galėtum pasakyti, kad esi Jam atsidavęs (-usi)? Ar esi pasirengęs (-usi), nepaisydamas (-ma) aplinkinių nuomonės, prisipažinti, kad Jam priklausai?

Meditacija Jn 12,1–8

Visa mylinti Marija

Betanija – kelis kilometrus nuo Jeruzalės nutolusi vietovė. Čia gyvena artimi Jėzaus bičiuliai – Lozorius ir jo seserys – Marija ir Morta. Jėzus gerai jaučiasi tuose namuose, nes juose vyrauja bičiulystės, nuoširdumo ir paprastumo atmosfera. Likus šešioms dienoms iki Velykų, Jėzus čia dalyvauja Jo garbei surengtoje vakarienėje. Tiems laikams nebūdingas, nuostabą keliantis Marijos elgesys papiktina aplinkinius. Ji aliejumi patepa Jėzaus kojas – malonus dvelksmas pasklinda po visus namus. Aliejaus indo skilimas yra tarsi Jėzaus gyvenimo skilimo – brutalių jo mirties ant kryžiaus – ženklas. Iš jo „suskilusio“ kūno išplauks Šventosios Dvasios dvelksmas. Marija jau dabar yra veikiama Jos įtakos. Marija griaua nusistovėjusią viešąją tvarką – kitiems matant išsileidžia plaukus ir jais, kaip rankšluosčiu, šluosto savo mylimojo kojas. Ji peržengia baimės ribą, jai nesvarbi kitų nuomonė ir jos pačios vidiniai balsai. Ją persmelkia Dvasia, ji geba atsiverti Jos įkvėpimui ir atsakyti Jai.

Priimti meilę ir atsakyti į ją, visa besąlygiškai mylint

Kontempliuodamas (-a) šią sceną, klausk apie savo meilę Jėzui. Ar Tu sugebėtum pasielgti taip, kaip Marija? Ar kartais neskirstai savo meilės dalimis? Ar Tavo gyvenimas – tai įsakymų vykdymas, regulių ir prisakymų laikymasis, ar priešingai – meilės tėkmė? Ar dėl Jėzaus esi pasirengęs (-usi) kitų pajuokai ir būti jų atstumtas (-a)?

Kuo dvelkia Tavo santykiai su Jėzumi? Kuo dvelkia Tavo gyvenimas?

Judo protestas – meilės neigimas

Judas kritikuoja Marijos elgesį. Nesupranta jos beprotiškos meilės. Jam atrodo, kad tai tik materialių gėrybių švaistymas. Juk iš tikrųjų norėtų parduoti aliejų ir gauti pelno. Jam vargšai nerūpi, jis galvoja tik apie save. Jis susikoncentravęs tik ties savimi, savo egoizmo apakintas. Jis nesugeba pastebėti, koks vertingas svečias yra Mokytojas, kad jis pats turi išskirtinę progą

pabūti šalia Kristaus. Prašyk malonės pažinti savo vidinių troškimų ir užmojų šaltinius. Ar po gerumo kauke nesislepia egoizmas ir žmogaus noras gauti pelno?

Judas negimė išdaviku. Tos nedidelės neištikimybės apraiškos, „smulkių“ nuopolių ignoravimas iškreipė jo sąžinę ir galiausiai atvedė iki visiško nuopolio. Negalima ignoruoti mažų nuodėmių. Jeigu žmogus su jomis susitaiko ir nuolatos ieško kompromisų – tampa aklas.

Judo tikrovė, persismelkusi išdavyste, apgaule ir blogiu, susiduria su šviesos ir vilties spinduliu. Galiausiai tas aliejaus dvelksmas, meilės simbolis, pasklinda po visus namus. Meilė yra stipresnė už bet kokį blogį. Prašyk Viešpaties, kad uždegtų Tavo širdyje meilę, sugebančią nugalėti žmogiškąjį išskaičiavimą, niekšybę, apgaule, kurie kartais, kaip kad Judo atveju, slepiasi po tariamu susirūpinimu kitais žmonėmis.

Meilės kelias

Meilė – tai pilnutinė, nesuinteresuota, išskirtinė dovana. Betanijoje jos mus moko Marija. Moko, kaip reikia mylėti spontaniškai ir džiaugsmingai, kaip tarnauti drąsiai ir su tokia stiprybe, kokia nebūdinga Izraelio moteriai. Kad taip mylėtum, reikia visų pirma priimti meilės dovaną. Meilė moko būti tikru žmogumi, ji priverčia keistis. Meilė yra kūrybinga ir amžina. Šv. Kryžiaus Jonas sako, kad gyvoji meilės liepsna deganti mistiko širdyje – tai Šventoji Dvasia. Ta meilės liepsna privalo būti raktas mūsų mažuose ar dideliuose pažinimuose.

Kaip stipriai galime mylėti, jeigu žmoguje mylime Dievą! Žinoma, žmogaus nesudieviname, bet abu apglėbiame širdies liepsna. Tuo pagrįsta visa krikščioniškosios meilės stiprybė ir galia. Taigi pabandysiu pamilti Dievą, esantį kitame žmoguje, ir taip įgyvendinsiu Dievo idėją. Vadinasi, jį gerbsiu ir kilniadvasiškai priimsiu jo individualumą. Toks buvo Jėzaus gyvenimas, ir toks turi būti Jėzui atsidavusios sielos gyvenimas. Kodėl ne dabar apie mus turėtų sakyti: „Štai kaip jie myli vienas kitą!“ Stipriai mylėkime Dievą, pasauliui nuo to tikrai bus geriau!

Pal. kun. Mykolas Sopočka, Dievo gailestingumas Jo darbuose, t. II, p. 297.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Ir jūs liudysite (Jn 15,27). Šie Apaštalams pasakyti žodžiai yra skirti ir man. Turiu liudyti Kristų savo gyvenimu ir kasdieniu elgesiu, tai turi būti skaistybės ir šventumo, žodžio ir veiksmo liudijimas, o gal kraujo ir kančios, ar bent jau gailestingumo savo artimo sielai ir kūnui liudijimas. Žinau, kad pats (pati) to nesugebėsiu padaryti. Todėl prašau: Šventoji Dvasia, padėk man! Sąmoningai suvokiu, kad privalau liudyti, bet be Tavo įkvėpimo nesugebėsiu. Sukurk manyje naują dvasią! Duok man sparnus, kad pakilčiau į linksmybių viršūnę, kad savo valtį išplukdyčiau į gelmes, kad nepaskęsčiau prie kranto!

DEŠIMTOJI SAVAITĖ: GAILESTINGUMO MOTINA

Mintys dabar krypsta į Gailestingumo Motiną. Tegu jos meilus žvilgsnis lydi mus visus šiuos Šventuosius metus, kad iš naujo atrastume Dievo švelnumo džiaugsmą. Nė vienas taip, kaip Marija, nepažino žmogumi tapusios Dievo slėpinio gelmės. Jos visas gyvenimas buvo paženklintas žmogumi tapusio Gailestingumo artumo. Nukryžiuotojo ir Prisikėlusiojo motina įžengė į dieviškojo gailestingumo šventovę, nes artimai dalyvavo jo meilės slėpinyje. Išrinkta būti Dievo Sūnaus motina, Marija nuo pradžių buvo Tėvo meilės rengiama būti sandoros tarp Dievo ir žmonių skrynia. Savo širdyje ji sergėjo Dievo gailestingumą tobulos darnos su savo Sūnumi Jėzumi dvasia. Jos giesmė ant Elžbietos namų slenksčio buvo skirta gailestingumui „iš kartos į kartą“ (Lk 1,50). Šiuose pranašiškuose Mergelės Marijos žodžiuose jau glūdėjome ir mes. Tai teiks mums paguodos ir paspirties, kai žengsime pro Šventąsias duris norėdami patirti dieviškojo gailestingumo vaisių. Kryžiaus papėdėje Marija drauge su Jonu, meilės mokiniu, liudija Jėzaus tartus atleidimo žodžius. Atleidimas tiems, kurie Jį nukryžiavo, rodo, koks didis yra Dievo gailestingumas. Marija liudija, kad Dievo Sūnaus gailestingumas yra begalinis ir pasiekia visus nė vieno neapeidamas. Kreipkimės į ją sena ir visada nauja malda „Salve, Regina“, kad ji nenuilstamai lydėtų mus savo gailestingomis akimis ir padarytų mus vertus kontempliuoti Gailestingumo veidą – savo Sūnų Jėzų.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 24

Siekti tobulumo – vadinasi, leisti savo širdyje numirti senam žmogui, arba, kitaip tariant, – leisti gimti Naujam. Tas Naujasis Žmogus yra pats Jėzus Kristus. Žmonės, apsisprendę eiti šventėjimo keliu, gali kartoti paskui šv. Paulių: *Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o manyje gyvena Kristus* (Gal 2,20). Kas, jeigu ne Ji – mummyse gimstančio Kristaus Motina, – gali geriausiai padėti mums šiame kelyje?

Labai dažnai mūsų dvasinis santykis su Marija yra nusaldintas. Esame įpratę vadinti Mariją įvairiais gražiais vardais (kartais net gerai nesuprasdami jų reikšmės) arba apiberti ją savo egzaltuotais jausmais. Tačiau labai retai susimąstome, koks yra Marijos vaidmuo mūsų dvasiniame gyvenime.

Šios meditacijos metu trokštu, kad kiekvienas Jūsų patirtų Marijos artumą, bet tokios – turinčios kūną ir kraują Marijos, o ne tos – iš gražių paveikslėlių, su karūna ant galvos, angelėlių apsuptos. Visų pirma reikia atkreipti dėmesį į faktą, kad Jėzus yra Dievas-Žmogus, taigi mums Jo psichologija yra neperprantama, o Marija yra Dievo kūrinys, žmogus, todėl ji mums ypač artima.

Antra, Marija, nors ir buvo be nuodėmės, praėjo dvasinio augimo kelią, Marija, kuriai apsireiškė Viešpaties angelas, tai ne ta pati, kurią pažįstame stovinčią po kryžiumi ir ne ta, kurią regime ėmimo į dangų akimirka. Nepamirškime, kad mes vingiais keliaujame tobulumo link. O Marija nepaliaujamai kilo aukštyn. Jos gyvenimas – nuolatinis peržengimas per save. Matome, kaip auga ir stiprėja Jos atsidavimas Dievui, Jos pasiaukojimas. Todėl Dievo Motina gali būti mums pavyzdys. Joje atrasime visus mums būtinus mūsų gyvenimo idealo dėmenis. Bet Ji nėra tik idealas, į kurį mes turime nuolatos įsižiūrėti, Ji ir pati mummyse augina Kristų.

Meditacija Jn 2,1–12

„Galilėjos Kanoje buvo vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus motina.“ (Jn 2,1)

Pažvelk į Mariją ir Jėzų, dalyvaujančius paprastame žmonių gyvenime. Jie nevengia džiugių akimirkų, bendros puotos. Niekuo jie neišsiskiria nuo juos supančios minios. Niekas net

neatpažino, kad tai Mesijas ir Jo Motina.

Marija mus moko dvasinio gyvenimo paprastumo.

„Jie nebeturi vyno.“ (Jn 2,3)

Tada, kai visi linksmi puotauja, Marija pirmoji pastebi, kad pritrūksta vyno, kuris Biblijoje yra džiaugsmo simbolis. Taigi Marijos akys visą laiką nukreiptos į žmogų, kad galėtų mėginti savaip išspręsti susidariusią padėtį, dėl jos netrukdydama Jėzaus. Juk vestuvėse buvo jos kaimynai, šeimos nariai. Galėjo jų paprašyti, kad pasidalytų savo vyno atsargomis. O vis dėlto ji ateina pas Jėzų ir Jam pasako apie keblią padėtį. Marija savo elgesiu moko kiekvieną mūsų paprastumo besimeldžiant. Ji ragina mus nuolatos eiti pas Jėzų ir atvirai pasakoti Jam savo rūpesčius, savo problemas.

„Darykite, ką tik jis jums lieps.“ (Jn 2,5)

Marija moko mus visiškai pasitikėti Jėzumi. Tarnams liepia akiai paklusti. Ji yra tikra, kad Jėzaus sprendimas bus pati geriausia išeitis. Taip pat ir Tave Ji šiandien kviečia visiškai pasitikėti Jėzumi.

„Pripildykite indus vandens.“ (Jn 2,7)

Jėzus neliepia daryti nieko, kas tarnams būtų neįmanoma. Įsako jiems tiesiog pripildyti indus vandens. Žmogaus prigimtis gali vis dėlto priešintis, nes tokia užduotis yra neadekvati duotai padėčiai. Juk svečiams trūksta vyno. Tai kam reikia pilti vandenį?

Laimė, tarnai tokių klausimų nekelia. Jie ištikimai vykdo Jėzaus nurodymus.

„Paragavęs paversto vynu vandens...“ (Jn 2,9)

Stebuklas įvyksta nepastebimai. Nežinia, kada vanduo pavirsta vynu. Kaip dažnai laukiame kokių nors nepaprastų Dievo ženklų, o juk Jis veikia nematamai, tarsi nepastebimai.

„...laikei gerąjį vyną iki šiolei.“ (Jn 2,10)

Specialistai sako, kad taip ilgai puotaujant, net išrankus vyno žinovas nesugebėtų atskirti gero vyno nuo blogo. Tiesiog jo skonio receptoriai būtų praradę jautrumą. Tačiau šeimnininko nuostaba rodo, kad tas vynas turėjo būti išskirtinis. Štai koks klusnumo Jėzui vaisius.

Dievas jau dabar trokšta Tau laimės. Jo pažadai – tai ne tušti žodžiai. Jeigu nori paragauti to puikaus vyno, kurį Jėzus nori Tau pateikti, patikėk Jam savo gyvenimą. Prašyk Marijos, kad suteiktų pasitikėjimo ir klusnumo malonę.

Neįmanoma išvardyti visų Marijos dorybių, kuriomis turėtume sekti. Apsvarstyk tik tas, atspindinčias Gailestingumo Motinos titulą; jos yra tokios: susitaikymas su Dievo valia ir visiškas pasišventimas žmonijos gerovei. Ryškiausiai jų herojiškumas buvo matomas tragiškiausią Jos gyvenimo akimirką, kai stovėjo prie ant kryžiaus mirštančio Jėzaus. Susitaikymo su Dievo valia dorybė atsiskleidžia Aušros Vartų Gailestingumo Motinos paveiksle. Jis vaizduoja Mariją Golgotos kalne tą akimirką, kai Jos nukryžiuotas Sūnus rodo į Joną ir taria žodžius: „Štai Tavo sūnus.“ Marijos veide matome slepiamą didelį skausmą, bet jis netampa neviltim, nes ją sulaiko troškimas pasiduoti Dievo valiai. Todėl jos rankos sukryžiuotos ant krūtinės, žvilgsnis nukreiptas į žemę, o vokais pridengtose akyse galima pastebėti spindulėlį džiaugsmo, kokį patiria

motina, skausmuose gimdydama savo vaiką. Marija tą akimirką gimdo dangui visą žmoniją, per paslėptas sielos ir kūno kančias Ji tampa Gailestingumo Motina ir tuojau pat laimėjusi šią garbę Ji išmeldžia gerajam nusikaltėliui atgailos malonę bei pažadą patekti į rojų.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailestingumas Jo darbuose*, t. II, p. 297.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Aušros Vartų šventovės Nekaltojo Prasidėjimo Gailestingumo Motinos paveikslas išreiškia tobuliausią atsidavimo Dievo valiai pavyzdį, atsidavimo, kuris yra gailestingumas ir pasišventimas savo artimui. Taigi darykime gerus darbus visiems žmonėms ir pulkime į gailestingojo Dievo glėbį – į tas pačias rankas, kurios mus tariamai gniuždo kaip Mariją po kryžiumi, o iš tikrųjų mus pakelia ir skatina mūsų pasitikėjimą Jo gailestingumu. O jeigu mums pritrūks jėgų, glauskimės prie mūsų Gailestingumo Motinos, su beribiu vaiko prierašumu ir didžiuliu pasitikėjimu slėpkimės po Jos motinišku apsiaustu, niekada nepamiršdami, „jog amžiais nėra girdėta, kad apleistų bent vieną, kas bėga prie jos, šaukiasi jos pagalbos ir prašosi užtariamą“ ir kartodami: „Gailestingumo Motina, Tavo apgynimo šaukiamės!“

VIENUOLIKTOJI SAVAITĖ: PILIGRIMINĖ KELIONĖ

Ypatingas ženklas Šventaisiais metais yra piligriminė kelionė, nes ji simbolizuoja kiekvieno žmogaus per gyvenimą nueinamą kelią. Piligriminė kelionė yra pats gyvenimas, o žmogus – viator; piligrimas pakeliui į trokštamą tikslą. Panašiai ir norėdamas nukakti prie Šventųjų durų Romoje ar į kurią nors kitą vietovę kiekvienas pagal savo jėgas turi atlikti piligriminę kelionę. Ši turėtų rodyti, kad ir gailestingumas yra siektinas tikslas, reikalaujantis įsipareigojimo ir aukos. Piligriminė kelionė turi skatinti atsiversti: žengdami pro Šventąsias duris, leidžiamės apkabinami Dievo gailestingumo ir įsipareigojame būti gailestingi kitiems, kaip Tėvas yra gailestingas mums.

Popiežius Pranciškus, *Misericordiae Vultus*, 14

Vienam negalima eiti paskui Jėzų. Kiekvienas žingsnis paskui Jėzų yra susijęs su buvimu bendruomenėje, sekančioje savo Mokytoją, bandančioje eiti su Juo koja kojon ir nuolatos besimeldžiančioje.

Piligriminė kelionė, į kurią mus kviečia Šventasis Tėvas, yra mūsų visų priklausymo Kristui išraiška. Piligriminė kelionė – tai atgaila, kurią žmogus priima su visais jos nepatogumais ir sunkumais kaip atpildą už padarytas nuodėmes, bet tai kartu ir malda.

Šios dienos meditacijoje prašysime maldos dvasios, bet piligriminė kelionė į Vilnių, Gailestingumo sostinę bei dalyvavimas Dievo Gailestingumo kongrese, buvo bendra maldos kelionė. Mums pasitarnaus Evangelijos pagal šv. Morkų ištrauka – tikra maldos ikona.

Meditacija Mk 10,46–52

„...ateina į Jerichą. <...> iškeliaujant...“ (Mk 10,46)

Jerichas – miestas prie Negyvosios jūros. Pirmoji maldos taisyklė – atsimink, kad visada gali (ne privalai!) melstis;

„...aklas elgeta...“ (Mk 10,46)

ne tik tamsoje esantis žmogus, bet ir neturintis jokių turtų; tragiškas asmuo – nieko neturi ir netgi nemato, ko neturi, negali pamatyti, ką praranda;

„...Bartimiejus – Timiejaus sūnus...“ (Mk 10,46)

šis žmogus turi vardą; melddamasis nesi Dievui koks nors anonimas;

„ Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!“ (Mk 10,47)

tai Bartimiejaus tikėjimo išpažinimas; antroji maldos taisyklė – reikia melstis tikint; melstis ateiname ne tam, kad pasigirtume savo dvasinio gyvenimo pasiekimais, o tam, kad prašytume pagalbos, kad maldautumėme pasigailėjimo ir gailestingumo;

„Daugelis jį draudė, kad nutiltų...“ (Mk 10,48)

tai pirmasis tikros maldos vaisius, kitaip tariant – nesėkmė, tikroviškos kliūtys maldoje;

„...jisai dar garsiau šaukė...“ (Mk 10,48)

malda yra kova; trečioji maldos taisyklė – priešinga veikla;

„Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!“ (Mk 10,48)

ištvermė; atkreipk dėmesį, kad Bartimiejus nekeičia ištartų žodžių; tokia malda (pvz., Litanijos) mums kelia nuobodulį, nes čia nėra nieko naujo;

„Jėzus sustojo ir tarė“ (Mk 10,49)

Apaštalai yra Bažnyčios simbolis; šiais laikais yra daug tikinčių žmonių, bet jie tiki savaip, jie nesusiję su Bažnyčia; tikroji malda vyksta ryšyje su Bažnyčia;

„...nusimetęs apsiaustą...“ (Mk 10,50)

apsiaustas – visa, ką jis turėjo, kas saugojo jį nuo dulkių, šalčio; taigi malda tampa pasitikėjimo aktu;

„Ko nori, kad tau padaryčiau?“ (Mk 10,51)

Dievas gerbia mūsų laisvę net ir maldos metu;

„Rabuni, kad praregėčiau!“ (Mk 10,51)

Bartimiejus galėjo prašyti naujo apsiausto, pinigų, namo; praregėjimas Biblijos kalba reiškia išganymą; malda turi man atverti akis; nebūtinai privalo pakeisti tikrovę, bet turi padėti man žvelgti į savo gyvenimą, į mane supantį pasaulį ir žmones antgamtinio žvilgsniu;

„...tuoj pat praregėjo...“ (Mk 10,52)

tiek gauna, kiek prašo [NE VISADA TAIP YRA – pvz., akklasis pamažu atgavo regėjimą];

„...nusekė paskui Jėzų keliu.“ (Mk 10,52)

malda pakeičia Bartimiejaus gyvenimą; jis palieka savo „pakelės karalystę“, savo apsiaustą ir eina paskui Jėzų; maldos nereikėtų vertinti pagal patiriamus jausmus; kartais galiu ir nieko nejausti, galiu kankintis meldamasis (-i), o kaip tik ta malda atneš didžiausius vaisius; patikimiausias maldos rodiklis yra tai, kas vyksta po jos, pvz., gailestingumo veiksmas išėjus iš koplyčios;

Evangelistai rašo apie stebuklingą aklyjų iš Jericho išgydymą. Šv. Matas kalba apie du neregius, o šv. Morkus ir šv. Lukas – apie vieną. Neregių laikysena atitinka jų patirtą malonę. Jie karštai troško pagyti, tikėjo Jėzumi – Mesiju, vadindami Jį Dovydo Sūnumi ir pasitikėjo Jo gailestingumu. Šv. Morkus vieną vadina Bartimiejumi, kuris taip tiki Jėzaus pagalba, taip nori kuo greičiau prie Jo pribėgti, kad net meta savo apsiaustą. Neregiai, nekreipdami dėmesio į aplinkinių perspėjimus, viešai Jį vadina Dovydo Sūnumi, taigi Mesiju, ir nenusivilia: Viešpats Jėzus paliečia jų akis ir jie iš karto praregi. Čia svarbus yra Viešpaties Jėzaus neregiams skirtas

klausimas: „Ko norite, kad jums padaryčiau?“ Žinojo, ko jie trokšta, bet tyčia klausė, norėdamas, kad jie patys suformuluotų savo prašymą, kad jie veiktų kartu – kaip ankstesniais atvejais – stengdamiesi gauti neišsenkančio Dievo gailestingumo malonių.

Pal. kun. Mykolas Sopočka, *Dievo gailestingumas Jo darbuose*, t. II, p. 297.

Pal. kun. Mykolo Sopočkos malda

Kokia tamsa gali karaliauti sielose, kurios nenori suvokti didžiųjų Dievo minčių. Išvaduok, Viešpatie, mane iš mano tuščių ir klaidingų nuomonių! Atverk mano akis kiekvieną žmogų apšviečiančiai, tikrąją tiesą mums atskleidžiančiai šviesai (Jn 1,9).